

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

19. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

13. KVĚTNA 2007

Z obsahu:

Origenes

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
25. dubna 2007
- strana 2 -

Hodina nanebevstoupení

Dom Prosper Guérager OSB
- strana 4 -

Nanebevstoupení Páně posiluje naši víru

Sv. Lev Veliký
- strana 4 -

Uchovává milosti

vykoupení pro všechny
2000 let existence Církve
potvrzuje její poslání
- strana 5 -

Když je Ježíš středem rodiny

Melanie a Otto Lutterotti
mají výhled na znamení
z nebe
- strana 6 -

Ježíš a Mohamed

Helmut Hubeny
- strana 8 -

Úžas sluzky Ming

- strana 10 -

Pozvedněte svůj pohled vzhůru

Poselství hlavního předsta-
veného salesiánů mládeži
- strana 12 -

Miloš Bok hostem olomouckého semináře

- strana 13 -

13. května - Den matek

V našich meditacích o velkých osobnostech starověké Církve se dnes seznámíme s jednou z nejvýznamnějších. Origenes Alexandrijský je skutečně určující osobností pro celý rozvoj křesťanského myšlení. Přebírá dědictví Klementa Alexandrijského, o kterém jsme rozcímali minulou středu, a zaměřil je k budoucnosti způsobem tak novátorským, že vtiskl křesťanskému myšlení nezvratný obrat. Byl opravdovým „učitelem“ a tak na něho s nostalgií a pohnutím vzpomínali jeho žáci. Eusebius z Caesareje, jeho nadšený životopisec, píše: „Učil, že chování má odpovídat přesně slovu, a byla to právě tato okolnost, která s Boží milostí přivedla mnohé k tomu, že ho následovali“ (Hist. Eccl. 6,3,7).

Nenaplněná touha

Celý jeho život probíhal v ustavičné touze po mučednictví. Měl 28 let, když v desátém roce vlády císaře Septimia Severa vypuklo v Alexandrii pronásledování křesťanů. Klement, jeho učitel, město opustil a Origenův otec Leonid byl uvržen do žaláře. Jeho syn horoucně toužil po mučednictví, ale svou touhu nemohl uskutečnit. Napsal tedy otci a povzbuzoval ho, aby neustupoval od nejvyššího svědectví víry. A když byl Leonid sťat, mladý Origenes cítil, že musí následovat příklad jeho života. Čtyřicet let později, když kázal v Caesareji, dospěl k tomuto vyznání: „Nic mi nepomůže, že mám otce mučedníka, jestliže se nedržím dobrého chování a nedělám čest svému rodu, tzn. mučednictví svého otce a svědectví, které má skvělé vyústění v Kristu“ (Hom. Ez 4,8). V následující homilii – když díky krajní toleranci císaře Filipa Araba se zdálo, že se rozplynula eventualita krutého svědectví – Origenes zvolal: „Kéž by mi Bůh dopřál, abych se koupal ve své krvi tak, abych přijal druhý křest a přijal smrt pro Krista, bezpečně bych odešel

Origenes

z tohoto světa. ...Ale jsou blažení ti, kteří zaslouží takovou věc“ (Hom. Iud. 7.12).

Tyto věty vyjadřují celou Origenovu touhu po křtu krve. Nakonec tato touha byla vyslyšena

alespoň částečně. V roce 250 za Deciova pronásledování byl Origenes uvězněn a krutě mučen. Zeslabený podstoupeným utrpením zemřel po několika letech. Neměl ještě 70 let.

Editorial

Boží Syn se vrací k Otci. Ačkoliv je mu roven, věčný a bez proměny, vrací se podivuhodně proměněný a „obohacený“ o to, co přijal od svého tvora, vrací se nejen jako Syn věčného Otce, ale také jako Syn člověka. Do nebeské vlasti vystupuje s Bohem současně i pravý člověk v oslaveném lidském těle. Ježíšův odchod z této země však není ve znamení konce, nýbrž nového začátku. Ježíš Kristus ve jménu lidstva předstupuje před Otce jako první z lidí, a zde na zemi člověk ve jménu Božího Syna půjde ke všem národům, aby jim hlásal jeho poselství.

Úžas učedníků z pohledu na odcházejícího Pána byl tak veliký, že je museli nebeské poselství vrátit do pozemské skutečnosti. Ježíš odešel způsobem, jaký ještě nikdy nezažili: „Byl před jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí.“ Ale kupodivu, jeho odchod nezanechává po sobě smutek. Ještě před půlhodinou očekávali jeho přátelé

něco zcela pozemského, něco podle svých představ a tužeb. Nyní však jsou už plní úžasu nad tím, že všechno dopadlo zcela jinak. Když osaměli, nenařikali, ale „poklonili se mu, s velkou radostí se vrátili do Jeruzaléma a vebili Boha“. Pravý úžas je vždy pro nás vzhledem k nám samotným pramenem nevýslovné radosti a vzhledem k Bohu důvodem naší hluboké úcty. Úžas, radost a klanění patří nerozlučně k sobě a jsou vlastně paralelní trojici k trojici božských ctností víry, naděje a lásky. Z víry se rodí náš úžas, naděje je základem naší radosti a láska projevem naší úcty. Posvátný úžas zasahuje celou naši bytost, náš rozum i vůli, ale také naši citovou kapacitu a pozvedá nás z všednosti a obyčejnosti do té nejvznešenější společnosti. To je ta nezbytná dispozice, kterou potřebují Ježíšovi následovníci, aby pak z plnosti svého úžasu přiváděli všechny k úžasu nad radostnou zvěstí.

Historický obrat

Zmínili jsme se o onom „nezvratném obratu, který Origenes vtiskl dějinám teologie a křesťanského myšlení. V čem však spočívá tento „obrat“, tato novost s tak závažnými důsledky? Odpovídá to v podstatě založení teologie na výkladu Písma. Pro Origena dělat teologii v podstatě znamenalo vysvětlovat a chápat Písmo; nebo bychom mohli také říct, že jeho teologie je dokonalá symbióza mezi teologií a exegezí. Zdá se, že zvláštním znakem Origenovy nauky je ustavičná výzva přejít od litery k duchu Písma, postoupit v poznání Boha. A tento tzv. „alegorismus“, jak napsal von Balthasar, se přesně shoduje „s rozvojem křesťanského dogmatu, jak ho provádějí učitelé Církve“, kteří tím nebo oním způsobem přijali Origenovu „lekcí“. Tím způsobem tradice a učitelský úřad, základ a záruka teologického bádání, dospívají k formaci jakožto „Písmo v akci“ (srov. Origenes: Svět, Kristus a Církev, it. překl. Milán 1972, s. 43). Můžeme proto říct, že ústřední jádro nesmírného Origenova literárního díla spočívá v jeho „trojí četbě“ Bible. Ale dříve, než si osvětlíme tuto „četbu“, bude vhodné podívat se souhrnně na literární produkci Alexandrijce. Svatý Jeroným ve své 33. epištolě vypočítává tituly 320 Origenových knih a jeho 310 homilií. Bohužel větší část z nich se ztratila, ale i to málo, co z nich zůstalo, dělá z něho nejplodnějšího autora prvních tří křesťanských staletí. Záběr jeho zájmů sahá od exegeze k dogmatu, od filozofie k apologetice, od asketiky k mystice. Je to základní a globální vize křesťanského života.

„Trojí četba“

Inspirativním jádrem tohoto díla je, jak jsme naznačili, „trojí četba“ Písma, kterou Origenes rozvíjel v průběhu svého života.

Pokračování na str. 9

Záruka pokoje

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Duch Svatý
vám připomene všechno.

Připoj se s upřímnou zbožností ke vstupní modlitbě dnešní neděle, ve které prosíš Pána, abys radostné dni zmrtvýchvstání slavil opravdově. Očisti své srdce a svou mysl a čerpej v plné míře z darů dnešní liturgie. *Velikonoční památka se má trvale projevat ve tvých skutcích.*⁽¹⁾ Právě v tomto dnešním setkání chce ti Pán ukázat, jak souvisí tvoje radost s tím, co děláš a jak to děláš.

Divíš se, že tvoje srdce je stále tak neklidné, roztěkané a snadno podléhá strachu? To všechno vyplývá z váhavosti a neochoty udělat rozhodující krok. Je to proto, že tvé srdce stále ještě balancuje mezi spolehlivým základem, kterým je Pán, a tvým sebezalíbením, které je nadmíru vrtkavé. Děláš si starosti, jak bys měl projevit Ježíši svou lásku. Domníváš se, že musíš začít něčím mimořádným, aby se pak dostavil pocit hlubokého uspokojení. Proč však chceš objevit něco svého, když ti sám Pán již dávno ukazuje svoji tak spolehlivou cestu? Ta se právě od tvých nápadů liší tím, že je prostá a jednoduchá. V čem vlastně spočívá? *Kdo mě miluje, zachovává mé slovo. Lásky se neprojevuje v tom, co přináší hluboké citové zážitky, ale v důslednosti a věrnosti, s jakou zachováváš v každodenní všednosti Ježíšova přikázání. Chceš-li hledat více, vystavuješ se nebezpečí, že už nehleďš Ježíše, ale sebe.*

Věnuj tedy dnes pozornost tomu, proč je tak nezbytné projevovat svou lásku právě tímto způsobem. Ježíšovo slovo nesleduje to, co se líbí lidem, co jim vyhovuje nebo lichotí. V jeho slově je obsažena vůle jeho Otce. I když chce, abys zapomněl na sebe, nemusíš se obávat, že budeš v něčem zkrácen. Nikdo nemyslí právě na tvoje nejvyšší dobro tolik, jako právě on. Jedině tím, že zachováváš Ježíšova slova, otevíráš se dokořán nejvyššímu Dobru: vytváříš mu totiž tímto způsobem v sobě takové prostředí, aby v něm mohl přebývat.

Bůh stvořil člověka právě s tím záměrem, aby v něm mohl zvláštním způsobem přebývat, ale jeho tvor zmařil vznešený Boží záměr tím, že nedbal na Tvůrce, ale zachoval se podle svého. Tam, kde se vrcholem a cílem stane sám člověk, vzniká příliš nízký prostor a pro nekonečné Dobro nezbyvá místo.

Ale Bůh se nevzdává svého plánu. Ježíš, věčné Slovo Otcovo, sestoupil, aby nám vrátil ztracené místo v Boží společnosti. Nyní je na nás, abychom se vymanili z přizemní malosti, kterou jsme si usmysleli a oblíbili, a vrátili se k tomu, co je Boží, poznali jeho slovo a snažili se s radostí přijímat to, co chce Bůh. Prává a věrná láska k Ježíši v *zachovávání jeho slova* ti vtiskne znovu jeho podobu, takže Otec tě zahrne láskou, jakou miluje svého Syna, a pak přijde spolu s ním, aby si u tebe *vybudovali příbytek*.

Božím Synu na tom nesmírně záleží, aby tuto radost Otci u tebe připravil. Jeho láska a starostlivost jde tak daleko, že ti posílá svého Ducha, aby ti *připomínal všechno, co sám řekl*. Potřebuješ přece s jistotou rozeznávat a znát Ježíšovo slovo.

Chceš-li se přesvědčit o působení Božího Ducha, připoj se k Pavlovi a Barnabášovi a zúčastni se s nimi prvního apoštolského sněmu. Uvidíš, jak Ježíšovi učedníci od samého začátku chápali toto Ježíšovo přislíbení. V antiošské obci totiž vzniklo vážné nebezpečí, že Boží slovo bude zaměněno slovem lidským. Kdo jiný může takový spor rozhodnout, ne-li ten, kterého Otec sesílá, *aby nás naučil všemu a všechno nám připomněl*. Duch Svatý tu skutečně promlouvá v apoštolské *jednomyslnosti* těch, kteří k tomu *mají pověření*.

Pokloň se Pánu a poděkuj mu za pevnou záruku, kterou nám zanechal v drahocenné a nenahraditelné instituci apoštolského učitelského úřadu. Není to lidská instituce, nýbrž božské ustanovení, které má své kořeny v *nebeském Jeruzalému*. Jdi za Janem na *vyšokou horu* a prohlédni si *v zářích Boží vznešenosti* jeho brány a hradby. Co tvoří jeho základ? *Dvanáct kamenů a každý z nich nese jméno jednoho z dvanácti Beránkových apoštolů*. Skrze ně a jejich nástupce *spojené s Beránkem* můžeš poznávat, co je vůle Boží a co vede bezpečně k nebeskému městu. Při této úžasné podívané si jistě dokážeš uvědomit, jak malicherné a marné bylo opírat se pouze o sebe, o takovou třtinu, jakou je člověk a jeho názory. Nyní víš, na koho se můžeš spolehnout. Nikdo jiný ti nemůže zaručit to, co ti zajišťuje Ježíš: *Zanechávám vám svůj pokoj, ne jako dává svět, já vám dávám*. Opíráš-li se o Ježíše a jeho v Duchu Svatém zaručené slovo, našel jsi spolehlivý a trvalý základ pravého a trvalého pokoje a radosti. Vykroč tedy konečně ze sebe, udělej v sobě dostatečný prostor pro Boží příbytek. Pak z tvé proměny a z tvého pokoje bude všem zřejmé, že ti Pán *ukázal svou jasnou tvář*, a všude tam, kde jsi, budou

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 15,1–2.22–29

Někteří lidé přišli z Judska (do Antiochie) a poučovali bratry: „Nedáte-li se podle mojišského zvyku obřezat, nemůžete dojít spásy.“ Pavel a Barnabáš se však s nimi dostali do hádky a úporně se s nimi o to přeli. Bylo proto rozhodnuto, aby se kvůli této sporné otázce Pavel, Barnabáš a někteří z nich odebrali k apoštolům a starším do Jeruzaléma.

Tehdy se apoštolové a starší spolu s celou církevní obcí rozhodli, že ze svého středu vyberou několik mužů a pošlou je s Pavlem a Barnabášem do Antiochie, totiž Judu, kterému říkali Barnabáš, a Silu – vedoucí muže mezi bratry. A po nich poslali toto psaní:

„Apoštolové a starší posílají bratrský pozdrav bratrům v Antiochii, Sýrii a Kilíkii, obráčeným z pohanství. Dověděli jsme se, že vás někteří lidé z našeho středu znepokojili a popletli svými řečmi, ačkoli k tomu nedostali od nás žádné pověření. My jsme se tedy nyní jednomyslně rozhodli, že vybereme některé muže a pošleme je k vám zároveň s naším drahým Barnabášem a Pavlem, lidmi, kteří nasadili svůj život pro našeho Pána Ježíše Krista. A tak jsme vypravili Judu a Silu, aby vám to vyložili ještě ústně.

Rozhodl totiž Duch Svatý i my, že vám nemá být ukládáno žádné další břemeno kromě těchto nutných věcí: vyvarovat se toho, co bylo obětováno modlám, krve, masa z udušených zvířat a smilstva. Budete-li se těchto věcí chránit, jednáte správně. Buďte zdraví.“

2. čtení – Zj 21,10–14.22–23

Anděl mě přenesl v duchu na velkou a vysokou horu a ukázal mi Svaté město, Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha a září Boží vznešeností. Jiskřilo jako nejvzácnější kámen, jako křišťálově průhledný jaspis. Mělo silné a vysoké hradby s dvanácti branami, na nich dvanáct andělů a jména nadepsaná na nich jsou jména dvanácti izraelských kmenů. Tři brány ležely k východu, tři brány k severu, tři brány k jihu a tři brány k západu. Městské hradby mají jako základ dvanáct kamenů a na nich dvanáct jmen dvanácti Beránkových apoštolů. Chrám jsem v něm však nespatriil, neboť Pán Bůh vševládny a Beránek – to je jeho chrám. A toto město nemá

Pokračování na str. 14

lidé pociťovat jeho blízkost. Z toho mohou poznávat, *jak zachraňuje, budou se moci radovat, že spravedlivě soudí a lidi na zemi řídí. Ať ho ctí všechny končiny země!*⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Vstupní modlitba; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 67

Hodina nanebevstoupení

Podle tradice, která pochází z prvních staletí a byla potvrzena zjevením světců, náš Pán vystoupil na nebesa v poledne. Karmelitáni uctívají tuto hodinu zvláštění vzpomínkou. Shromažďují se v chóru k rozjímání o posledních Ježišových tajemstvích a v duchu sledují Emanuela, jak se vznáší vzhůru k nebesům.

Sledujme ho také i my v toto zářivé poledne jeho vítězného triumfu. Ale nejdříve se vraťme ve vzpomínkách k bodu, odkud vyšel. Zjevil se v betlémské stáji o půlnoci za nejhlubších temnot. Tato mlčenlivá noční hodina byla počátkem jeho mise. Celé jeho dílo stálo před ním. K jeho naplnění obdržel třiatřicet let. Jeho mise se měla rozvíjet rok za rokem a směřovala až ke konci, kdy lidé ve své zlobě se ho zmocnili a přibili ho na kříž. Bylo to v poledne, když byl takto pozdvížen. Ale Otec nechtěl, aby slunce svítilo na toto ponížení. Seslal proto temnoty, které pokryly zemi. Když se slunce zjevilo, byla již hodina devátá. Tři dny nato Ježiš vyšel z hrobu za ranního úsvitu. Dnes je jeho dílo dovršeno. Zaplatil svou krví dluh za naše hříchy, porazil smrt a slavně vstal. Nemá nyní právo, aby si vybral pro svůj odchod hodinu, ve které slunce, jeho obraz, září ohnivými paprsky a zaplavuje svým světlem zemi, která nechává svého Vykupitele odejít do nebe? Buď tedy zdráva, polední hodino, dvakrát svatá, protože nám budeš každý den připomínat velké milosrdenství a vítězství Emanuela! Sláva tobě pro dvojí svatozář, kterou neseš: spásu lidí skrze kříž a vstup člověka do nebeského království!

Nejsi však ty sám, Ježiši, Slunce spravedlnosti, nejplnějším sluncem pro naše duše?

A tuto plnost světla, po které dychtíme, tuto zář věčné lásky, která jediná nás může učinit šťastnými, kde jin-

de ji můžeme najít, když ne v Tobě, který jsi přišel na zem, abys osvětlil její temnoty a rozpustil ledy? S touto nadějí nasloucháme libežným slovům svaté Gertrudy, tvé nevěsty, a těšíme se naději, že je jednou budeme moci opakovat spolu s ní: „Ó lásko, ó polední hodino, žáre tak sladký, ty jsi hodina svatého odpočinku. Jsi dokonalý pokoj, který je naší rozkoší. Ó, moje milované Dobro, vyvolené a vybrané nade všechny tvory, dej mi poznat, ukaž mi místo, kde paseš své stádo, kde nacházíš svůj odpočinek v polední hodinu. Moje srdce hoří pomyslením na tyto sladké okamžiky. Kéž by mi bylo dáno přiblížit se k tobě, nejen abych ti byla blízko, ale abych zůstala v tobě. Jen pod tvoji hojnou září, Slunce spravedlnosti, by rozkvetly všechny tvé květy ctností, které jsou u mne zatím jen prach a popel.“

Můj Mistře a Učiteli, zavlažena tvými paprsky plodila by moje duše plody veškeré dokonalosti. Vytrženo z tohoto ubohého údolí, připuštěno, aby nazíralo na tvůj tak vytoužený obraz, moje věčné štěstí by spočívalo v tom, že bych myslela na to, jak ty, zrcadlo bez poskvrny, neváháš spojít se s takovou hříšnicí, jakou jsem já.“ (Exercicie sv. Gertrudy, V. den).

Nanebevstoupení Páně posiluje naši víru

O velikonoční slavnosti bylo pro nás důvodem velké radosti Pánovo zmrtvýchvstání. Tak také nyní je důvodem naší nesmírné radosti jeho nanebevstoupení. Dnes si totiž připomínáme a slavíme den, ve kterém naše ubohá přirozenost byla v Kristu pozdvížena až před Otcův trůn a zde nade všechno nebeské vojsko, nade všechny andělské kůry, nad vysokost všech mocností. Celá křesťanská existence se zakládá a pozvedá v tajemné řadě Božích skutků, ve kterých Boží láska nejvíce projevuje své zázraky. I když se jedná o tajemství, která překračují lidské chápání a která vzbuzují hlubokou bázeň a úctu, nezmenšuje to víru, nezpochybnuje naději a neochlazuje lásku.

Věřit bez váhání tomu, co se ztrácí lidskému pohledu, a upřít touhu tam, kam nemůže dospět zrak, je síla srdcí skutečně velkých a světlo pevných duší. Ostatně, jak by se v našich srdcích mohla zrodit láska, jak by mohl být člověk ospravedlněn skrze víru, kdyby svět spásy měl spočívat pouze v těch věcech, které spadají pod naše smysly?

To, co bylo na našem Pánu viditelné, přešlo proto do svátostných obřadů. Aby pak víra nakonec byla více autentická a pevná, k přímému sledování byl ustanoven učitelský úřad, jehož autority mají dbát srdce věřících, osvěcená nejvyšším světlem.

Tato víra vzrostla nanebevstoupením Páně a byla ještě více upevněna Duchem Svatým. Svými vyhrůžkami ji nedokázala zničit ani pouta, ani vězení, ani vyhnanství, ani hlad, ani oheň, ani zuby šelem, ani rafinovaná trýznění vymyšlená krutostí pronásledovatelů. Za tuto víru bojovali ve všech částech světa až k prolití krve nejen muži, ale i ženy, nejen chlápci, ale i něžné dívky. Tato víra zahнала na útěk demony, přemohla nemoci, vzkřísila mrtvé.

Titíž svatí apoštolové přes důkazy četných zázraků a přes poučení tolika výklady se dali zastrašit strašným utrpením Pána a jen váhavě přijali skutečnost jeho zmrtvýchvstání. Přesto z nanebevstoupení Páně dokázali načerpat takový prospěch, že se změnilo v radost všechno to, co bylo dříve příčinou jejich strachu. Je-

Fra Angelico: Nanebevstoupení

jich duše se nyní obrátila k nazírání božství Krista, který usedl po Otcově pravici. Již jim nebránila viditelná přítomnost, aby upřeli svůj zrak a mysl ke Slovu, které je neopustilo, i když odešlo k Otci, a i když vystoupilo k Otci, nevzdálilo se od učedníků.

Právě nyní, nejmilovanější, se Syn člověka dal poznat nejsvětějším způsobem jako Boží Syn, když se vrátil do slávy Otcova majestátu a zpřítomnil se nevýslovným způsobem ve svém božství, On, který ve svém viditelném lidství byl od nás vzdálenější.

Tak tedy víra, více osvěcená, byla podmínkou ke stále větší míře chápání totožnosti Syna s Otcem a přestalo být potřebné dotýkat se Krista v jeho tělesné podstatě, podle které je nižší než Otec. Neboť i když v Kristu zůstala oslavená přirozenost těla, víra věřících byla uvedena do sféry, ve které se může dotýkat Jednorozeného jakožto rovného Otci, a to už nikoliv fyzickým dotekem, ale kontemplací ducha.

Promluvy: Prom. 2
O Nanebevstoupení 1,4;
Pl 54 397-399

Základem naší důvěry nikdy nemůže být zářivá duchovně náboženská tvář Církve v dnešním světě. I když tato podoba jí nikdy nechyběla, přesto se stále a všude objevují i její nápadné protiklady.

Tak musí romantická představa o svatosti už první církevní generace ztroskotat na tvrdé skutečnosti: křesťanský manželský pár Ananiáš a Safira se pokusili podvést apoštola Petra. V Pavlově obci Korintě se objevil případ incestu a opozice proti apoštolovi. Ve Filipech jeho, jak bychom dnes řekli, angažovaní spolupracovníci Evodia a Syntycha se spolu tak znesvářili, že je Pavel musel vážně napomenout.

Ano, sám Pavel se na cestě odloučil od Marka a Barnabáše – zřejmě kvůli neshodě názorů. Konečně již kolem roku 70 došlo podle nejnovějších výzkumů k takovému povstání proti kněží, že musel energicky zasahovat přímo římský biskup.

Církev tedy nikdy neměla neposkrvněný zářící zjev, i když by ho mít měla. Proto se také nemůžeme divit, že ti, kteří věřili, že jsou obzvláště zbožní, vyvodili z toho záminku a založili svou vlastní „církve bezúhonných“. Naproti tomu Církev sama vystupovala vždy jako velký realista, který vždy a všude počítal a počítá se selháním svých členů. Ne nadarmo Ježíš Kristus, který byl hlubokým znalcem lidských srdcí, zavedl svátost smíření.

Není možné ani říci, že by pastýři a členové Církve vždy a všude správně reagovali na výzvy dějin. Naopak, někteří se opakovaně dopouštěli zjevných chyb. Nebylo to např. osudné, že se papež Klement V. dal zastrašit požadavky francouzského krále Filipa a dal volný průchod krvavému zániku jistě z velké části nevinného řádu templářů? Celý episkopát, dnes bychom řekli celá biskupská konference, propadl během ariánské krize

Uchovává milosti vykoupění pro všechny

2000 let existence Církve potvrzuje její poslání

Církví nebylo přislíbeno, že chování jejích členů bude dokonalé, ale že vytrvá v pravdě po všechny věky.

Přinášíme pohled povolaného historika, který dokládá pravdivost této skutečnosti.

4. a 5. století bludu. V 16. století následovali angličtí biskupové s výjimkou sv. Johna Fishera ze slabosti a zbabělosti krále Jindřicha VIII. a odpadli od Církve a od papeže a podobně se postavil francouzský episkopát v konfliktu o svobodu Církve na stranu Ludvíka XIV. proti papeži. Téměř dvě staletí přáli francouzští biskupové bludnému jansenismu. Výjimek nebylo mnoho. (...)

To všechno nebyly nijak slavné stránky v análech Církve. Nemůžeme tedy svou důvěru zakládat v poslední instanci na moudrosti a síle pastýřů.

Církví však nebylo přislíbeno, že bude mít neposkrvněné pastýře a věřící. Co jí však božský zakladatel Ježíš Kristus zaručil, je neotřesitelné postavení a neotřesitelná pevnost v pravdě až do konce časů.

To znamená, že kdykoliv Církev hovoří v závazné formě, nemůže její nauka obsahovat žádný blud, že svátosti, pokud jsou udělovány tak, jak to odpovídá jejím předpisům, mají vždy svátostnou účinnost milosti a že její hierarchicky svátostná struktura od primátu přes episkopát až ke kněžím zůstává neporušena.

Tím také je dána záruka, že milosti vykoupění zůstávají lidem přístupné, dokud Pán znovu nepřijde.

* * *

Samotná existence Církve v roce 2007 (...) je již neklamným důkazem její trvalosti. V celé přesvědčivé síle se však ukazuje, ohlédneme-li se zpět, za jakých duchovních podmínek musí být tato trvalost zachována. Vychází přitom najevo, že již začátky Církve byly zatíženy vnitřními protiklady a vnějšími pronásledováními, které s se-

bou přinášelo věroučné a institucionální odloučení od synagogy. (...)

Konflikty týkající se nauky víry s uznáním křesťanství Kon-

P. Walter Brandmüller

stantinem Velikým nijak neskončily, nýbrž naopak se ještě vyostřily, jak ukazuje celá desetiletí trvající ariánská krize. Pozdní antika byla také poznamenána jinými věroučnými bludy, stačí pomyslet na monofyzitismus, monoteletismus, donatismus a jiné bludy.

Dějiny bludařských sporů a tím také ohrožení autentické katolické víry – když odhlédneme od krátkých přerušení – měly stále nová pokračování až do velkého věroučného rozkolu v 16. století, které představuje zatím nepřekonaný vrchol. Právě v německy mluvících zemích odpadly v roce 1530 téměř čtyři pětiny obyvatelstva k Lutherovi a jiným novátorům a ti, kteří zbyli, křičeli: „Smrt papeži!“

Anglie, Skotsko, Skandinávie, část Polska a nemalé části Francie se oddělily od Církve. V podstatě zůstaly věrné jen Itálie, Španělsko a s velkou námahou ta část Bavorska, která patřila k biskupství Kolín a Münster.

Naopak politické násilí a utlačování Církve, jako byla Francouzská revoluce a ateistické diktatury 20. století, stálo sice velké krvavé oběti, ale stav Církve

ohrozilo mnohem méně než síly uvnitř působících bludů.

Ať bylo, co bylo, Církve přestala bouře, které proti ní za 2000 let povstaly. Ne vždy zářící, ne vždy triumfující, ale nezlomená. Tu a tam zraněná, někdy se zlomeným stěžněm, nalomným kormidlem, ale přesto loď Petrova neutonula. A jestliže tomu tak bylo doposud, bude tomu již podle pouhého lidského úsudku i nadále.

Je třeba však vzít v úvahu nejen namáhavé přetrvání v bouřlivých dějinách, ale také velké duchovní a kulturní hodnoty, které Církev lidstvu zprostředkovala. Je naprosto nesporné, že všechno to, co dnes na Západě pokládáme za své kulturní dědictví, počínaje uměním až po vědu, ba i techniku, vyrostlo na mateřské půdě Církve. Ony instituce, které vedly ve všech staletích vědecký pokrok, totiž univerzity, jsou zcela legitimními dcerami Církve.

Pokud jde o umění ve všech jeho odvětvích až do oné kulturní revoluce 60. a 70. let, kde jinde by našlo svůj domov, když ne v Církví?

Především však pokud jde o onen zatím již dlouho sekularizovaný respekt k lidské osobě a svobodě, který vychází z pojetí člověka jakožto Božího obrazu a jeho povolání ke spáse skrze Ježíše Krista, je to dnes přehlížené dědictví ducha Církve. A pokud se podíváme na jiné nekřesťanské kultury – s výjimkou židovství – to zásadně zcela nové, s čím vystupuje Církev od svého počátku, je soucit, bliženská láska a láska k nepřátelům...

W. Brandmüller:
Licht und Schatten,
Sankt Ulrich Verlag 2007

N avštívila jsem tuto rodinu nedávno jednou večer. Malá Marie Magdaléna si mě zvědavě prohlížela, než ji tatínek uložil do postýlky. Pak jsem začala klást své otázky. Když odpovídají, mohou se manželé při vzpomínkách srdečně zasmát, ale také se do sebe vnitřně zaposlouchat. Otto působí vyrovnaně, klidně a pacienti tohoto mladého fyzioterapeuta se jistě u něho cítí brzy povzbuzeni. Já se každopádně u obou cítím velice dobře.

Otto se narodil v roce 1971 v Bonnu jako syn rakouského diplomata. Indonésie, Vídeň, Řím, to jsou zastávky jeho životní cesty. V Římě žije ve věku od 9 do 16 let. Účastní se mnoha papežských mší, uvidí papeže i zcela zblízka při soukromé mši. Nebylo to pro něho jako dospívajícího příliš? Vlastně ne, soudí spontánně. Jeho víru to spíše posílilo. Papež Jan Pavel II. byl pro něho velkým vzorem.

Rodiče jako praktikující katolíci jeho víru posilovali. Jeho dětství a mládí bylo na výsluní rodičovské péče. Osobní večerní modlitba se mu od dětství stala pevným bodem i v dobách, kdy měl, jako většina mladých, problémy s vírou.

Když mu bylo 16 let, odstěhoval se s rodinou do Vídně, kde maturoval a vykonal vojenskou službu. Pak začíná studovat národní hospodářství. „Duch tohoto oboru a hospodářské myšlení, to mi nesešlo,“ vzpomíná. V té době, píše se rok 1992, nastoupí na otcovu přání do nemocnice maltézských rytířů. „Nejdříve s odpořem. Ve velmi dobré studijní skupině jsem však našel přítele. A tak jsem zůstal. Toto katolické společenství bylo a je pro moji víru velmi prospěšné.“

A přece právě zde upadl do zmatků. Jeden kamarád mu nadšeně vypráví o reinkarnaci. Že by na tom něco bylo? Myšlenka na možný dřívější život uvede jeho víru na několik měsíců do pochybností. Až mu jednou matka Tereza promluvila do svě-

domí. Otto vzpomíná. „Bylo to, jako by stála vedle mě. Náhle jsem věděl: Tato žena zná pravdu, kterou je Ježíš. Na její životní zkušenost se mohu spolehnout. A tečka.“ Zcela náhle je obrácen. S reinkarnací je definitivní konec.

Na jedné slavnosti maltézských rytířů pozná Melánii. Jak dosud probíhal její život? Narodila se roku 1978 ve Vídni. Její dětství bylo těžké, přímo bolestné. Když jí bylo šest let, její rodiče se rozvedli. Matka navázala nový vztah. Z tohoto vztahu se narodily její dvě sestry, ale tento vztah už delší dobu zase neexistuje. Existovalo v tomto dětství něco jako život víry? Dítě bylo pokřtěno u protestantů, protože otec byl protestant a matka z katolické církve vystoupila. Skálou v tomto vlnobití Melániina dětství byli matčini rodiče a jedna babiččina sestra. „Ty jsem měla velice ráda. U nich jsem se cítila v bezpečí.“ Pratec byla ženou modlitby, starala se o život víry své neteře a brávala ji v neděli na mši. Tam se Melánie cítila dobře. Ale jinak nic víc.

Když byla ve věku prvního svatého přijímání, líčila jí teta, jak velký svátek je první svaté přijímání. Melánie sice obsah svátku

nechácala, ale chtěla by k prvnímu přijímání přistoupit. Matce je všechno jedno, a tak se Melánie stává katoličkou a jde k prvnímu svatému přijímání. „Byla to pěkná slavnost, ale pro mne bez hlubšího významu,“ vzpomíná si. A tak zůstane u občasných nedělních mší.

Ve 14 letech prožila těžkou autonehodu. Matčina přítelkyně sjela ve 120kilometrové rychlosti do příkopu. Melánie nebyla připoutána a vyletěla z auta. „Zpočátku to muselo vypadat strašně, protože jsem všude krvácela díky okennímu sklu.“ Vypadalo to na zlomeninu lebky. Na několik hodin si vůbec nepamatuje. Vrtulník ji dopravil do nemocnice, kde však konstatovali „jen“ šok, těžký otřes mozku, četné rány na celém těle a bohužel i na obličeji. Smířit se s jizvami na tváři působilo Melánii velké těžkosti. Ptám se, jestli se kvůli tomu nezlobila na Boha. „Nyní vím, že se to stalo, abych k němu našla pomalu cestu,“ zní její odpověď.

Ale jak ta cesta vypadala? Nejdříve jí teta vysvětlila, že musí děkovat Bohu za záchranu života. „Pán Bůh tě zachránil, nyní musíš jít k biřmování.“ „Nijak jsem se z toho netěšila,“ směje se Melánie. „Přichází další svátost a já

budu muset chodit pravidelně na mši, pomyslela jsem si.“

Melánie tedy jde k biřmování. Opět pěkná slavnost, tentokrát s větším účinkem. „Byla jsem z biřmovanců jediná, která další dva roky pravidelně chodila na nedělní mši, i když ne s nadšením.“ Ale v 16-17 letech se vrhne na všechno, co nabízí duch času.

Po maturitě přijde matka s nápadem, že by pro ni bylo společensky zajímavé, kdyby šla k maltézským rytířům. Zde opět přijde do styku s vírou. Jeden přítel jí vysvětlí, že jako členka maltézského řádu musí chodit v neděli na mši. Chodí tedy vzorně. Tu se poznala s Ottem. Ten poznamenává: „Maltézským rytířům se říká také svatební institut, protože se zde ulehčuje vzájemné poznání mladým lidem stejného smýšlení a světového názoru.“ I společné úkoly mladé lidí svazují: ujmají se postižených, nemocných nebo starých lidí. Jeden rok vzdělávání jako ošetřovatel, sanitář pro záchrannou službu a péče o postižené je předpokladem. Pak se adept zaváže při mši svaté k pětileté službě s určitým počtem hodin. „Vlastně se nejedná pouze o těchto pět let, nýbrž člověk se rozhoduje pro určitý postoj, tedy pro celý život,“ vysvětluje mi Otto. „Činnost přináší uspokojení, protože člověk dělá něco smysluplného: ošetřování, návštěvy, sanitní služba nebo provázení postižených při návštěvě divadel nebo poutí.“

Meli doplňuje: „Co jsem se tam naučila, byla úcta k důstojnosti člověka. Služba postiženým byla před mým obrácením nejdříve první neuvědomělou službou Ježíšovi. Postupně jsem dělala tuto službu pro Ježíše stále uvědoměleji. Není to vždy lehké, neboť to vyžaduje vždy sebezápor krmit starého nebo nemocného člověka, upravit ho nebo umýt.“

Když je Ježíš středem rodiny

Melánie a Otto Lutterotti mají výhled na znamení z nebe

HLAS NĚMECKÉHO SOUDCE

Soudce německého zemského soudu v Bückenburgu Peter Rode je toho názoru, že manželská nevěra by opět měla být trestným činem. Prospělo by to i německému hospodářství. Nevěra je jednou z hlavních příčin rozvodů. Každý rozvod však představuje pro rodinu katastrofu a často vede k finančnímu zruinování. Když je tím dotčen nějaký podnik, často to vede ke konkurzu. Soudce se přimlouvá za ztížení rozvodů a za zřízení seminářů pro přípravu na manželství. Při seznamování s životem delikventů u soudu je nápadné, že se jedná ve většině případů o jedince z rozvedených manželství, které pak vychovával jen jeden z rodičů. Soudce Rode by si přál, aby vznikla nová křesťanská politická strana středu, která by skutečně hájila křesťanské hodnoty. Podle jeho názoru je třeba posílit a uznat povolání matky a daňově zvýhodnit otce, kteří jsou jedinými živiteli rodin.

Naučit se to byl však dar. “ Ještě před nedávnem spolupracoval Otto se záchrannou službou a držel služby v nemocnici.

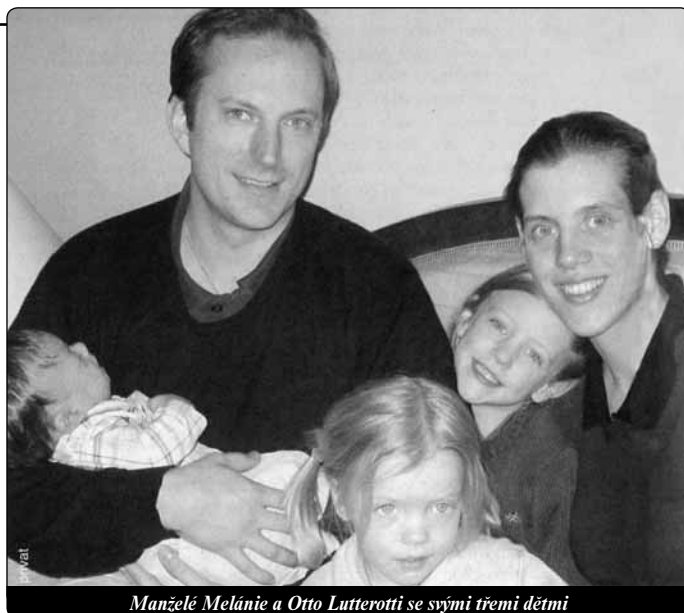
Ale vracet se k roku seznámení. Na základě zkušeností s nemocnými u maltézkých rytířů přeorientoval se Otto na medicínu. Ale vědecká část studia (fyzika a chemie) mu nesedí. Proto se rozhodne pro tříleté studium fyzioterapie. I tak je možno lidem pomáhat a konec studia je v dohledu.

V té době již zná Melánii a myslí na založení rodiny. Nejříve jí však navrhne společnou cestu do Medjugorje, místa zjevení Panny Marie. Při první návštěvě to na něho velice zapůsobilo, když viděl, že skutečně v centru všeho stojí Ježíš a zde zažije radost jednoho postiženého, kterého nese na horu zjevení.

Melánie je s tímto návrhem srozuměna. Líčí svoje zážitky: „První dny jsem byla velice neklidná, nevěděla jsem, co tu mám dělat, neměla jsem o tom ani tušení. Pak jsem byla na hoře zjevení, lehla jsem si tam na slunce. Náhle jsem měla dojem, že Matka Boží mě vzala za ruku. Nebyla to fantazie, bylo to velice intenzivní. Od té chvíle bylo všechno jednoduché. Věděla jsem, že se budu držet všeho toho, co říká Matka Boží.“ Tak rychle může proběhnout obrácení!

Ze všeho nejdříve přistoupila ke zpovědi, náhodou u P. Slavka, duše poutního místa. „Vedla jsem předtím špatný život a to mě nyní trápilo.“ Ale kněz jako by to tušil, ulehčil jí její vyznání. „Kvůli mnoha duševním zraněním z dětství se nade mnou pomodlil i modlitby uzdravení.“

V následujících letech se pro mladou ženu stal P. Slavko otcovskou postavou. „Skrze něho mi Bůh daroval mnoho lásky a jeho láska ho zpřítomňovala jakožto Otce.“ Zvolna začala Malánie to, co si Matka Boží přeje v jejím životě změnit: růženec, každodenní mše svatá, četba Písma, půst, zpovědi. „Usilovala jsem o to, abych dala Ježíši ve svém životě

Manželé Melánie a Otto Lutterotti se svými třemi dětmi

první místo. A mši svatou postavila nade vše.“

Stále více objevuje, že se v prvé řadě nejedná o to, zachovávat příkázání a pravidla, nýbrž že jde o lásku k Ježíši Kristu, o zcela osobní vztah k němu. Všechno ostatní vyplyne z toho samo. „Pak se nutně objevila otázka: Ježíši, co chceš, abych udělala se svým životem, mám se stát tvojí nevěstou jako řeholnice, nebo se vdát?“ Přibližně půl roku ji zaměstnávala tato otázka až do třetí společné pouti s Ottem do Medjugorje. Tam očekávala odpověď.

Ale ani pro Otta není všechno vyjasněno. Jako dítě sice rád předělával psací stůl na oltář, „ale později jsem dostal strach, že mě překvapí náhle povolání ke kněžskému stavu“. Ale čím více se prohlubuje jeho víra, tím častěji se tato myšlenka znovu vynořuje. Je tedy otevřen i pro duchovní povolání, i když ne tak intenzivně, jak by měl, a očekává, že vše se vyjasní v Medjugorje. „Jsem opravdu povolán pro manželství, nebo se mám stát knězem? Udělal jsem dříve mnoho chyb, nebyl jsem žádný svatý, Meli byla můj první pevný vztah. Rozhodnutí pro manželství bylo třeba udělat se vši vážností,“ vzpomíná si.

Temnota se náhle rozplynula na Křížovém vrchu. Se zřejmou radostí na to vzpomíná: „Jakmile jsem přišel ke křížu, opustily mě náhle všechny pochybnosti. Všechno bylo jasné a jednoduché. Věděl jsem: Nyní se musím

zeptat Melánie, zda se chce stát mou ženou.“ I pro Meli bylo pojednou všechno jasné. Chtěla se vdát, za Otta. A tak si pod křížem řekli své ano.

Z větších a menších znamení, která je posílila v jejich rozhodnutí, uvedme jen jedno: Přišla k nim jedna řeholnice, kterou předtím nikdy neviděli, a řekla oběma tato slova: „Beru vás oba zcela do svého neposkvrněného srdce.“ Oba tato slova potěšila, ale příliš na ně nedali. Teprve později se ptali sami sebe: „Jak mohla ta řeholnice mluvit o svém „neposkvrněném srdci“? Nápadné na jejich příběhu je to, že dbají na taková znamení a prosí o ně při důležitých rozhodnutích.

Po zasnubách v Medjugorje došlo brzy ke sňatku. Bylo to 26. srpna 2000 na svátek Panny Marie Čenstochovské a o památce sv. Myriam z Abelinu. Karmel, na kterém sv. Myriam žila, navští-

Jan Maria, narozený 24. 12. 2006

vili při svatební cestě do Izraele. Zde dostane Otto bolestivý výron do kolena, má velké problémy s kyčlemi. Již dříve mívával podobné symptomy, nyní je to však jasné: trpí těžkou nemocí, která nastupuje náhle. Diagnóza je jasná až v roce 2002. Mezitím získal diplom fyzioterapeuta a narodila se dcera Terezie Marie. Bolesti a záněty, které se projeví v prosinci 2002, ukazují na jasnou diagnózu: Otto trpí dvěma autoimunními nemocemi, které často vystupují společně. Prožije v nemocnici velmi bolestivě měsíce.

Diagnóza představuje nesmírnou zátěž, tím spíše, že je sám, kdo v rodině vydělává. Melánie je od prvního porodu doma. Mladí manželé se rozhodli, že dítě dostane přednost. Proto Meli přerušila studium medicíny. „Nemím si představit, jak bych mohla spojit tak intenzivní zaměstnání s péčí o děti. Kromě toho jsem nebyla pro medicínu právě vhodná. Jsem spíše nadaná duchovně než zručná,“ vysvětluje bez lítosti a s úsměvem dodává: „Ani citlivost mých prstů není právě na výši, jak jsem zjistila při odběru krve.“

Mladá žena je přesvědčena, že místo, na kterém ji Ježíš chce mít, je u dětí. Otto to vidí také tak: „Důležité je, aby matka byla s dětmi. Máme zatím tři. Marie Magdaléna se narodila roku 2004 a v roce 2006 přišel Jan Maria. „Nikdo nemůže zajistit dětem více bezpečí a péče než jejich vlastní matka. A není lepší vychovávat své děti sám, než je dát na výchovu někomu jinému?“

Navíc – jak cenné je, když děti se svědectvím matky celý den přejímají prožívanou víru! Ženám, které přicházejí do Ottovy ordinace a které se jen těžce smířují s tím, že mají být „ženami v domácnosti“, vysvětluje Otto, že prožívat mateřství je nejvyšší povolání, k jakému mohou být povolány. „Pro mě je podstatné, že mohu sama odpovídat na otázky dětí. Tereze nebyly ještě ani tři roky a jednou se mě zeptala,

► proč se ďábel postavil proti Bohu, nebo proč máme tělo. Najít a probrat s ní sama odpověď je prostě důležité.“

Velmi pozoruhodné je, že při všech každodenních stresech nepřehlíží množství malých radostí, které jí děti připravují. „Přirozeně, být matkou je spojeno s oběťmi, ale když se neuzavřu, pak mě těší pohled na děti, především když jsem s nimi sama. Potěší mě svým úsměvem a svými nápady. Poznávám, jak obdivuhodné a jedinečné je každé z nich.“

Jako matka je také obrazem Matky Církve, domnívá se Meli. Především jako Ježíšův nástroj, aby vynikala jeho láska. Důležitá je kněžská služba matky: přinášet rodinu a děti v modlitbě za oběť. Když vykonávám každý úkon z lásky, může z toho Bůh udělat velké věci. To je krásná výzva: matka působí zcela ve skrytu, ale Ježíš z toho činí velké věci. „V evangeliu je místo: – Měl jsem hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít: to je přesně to, co matka dělá celý den. Tak mohu všechno dělat s vědomím, že v dětech a svém muži potkávám Ježíše.“

Lutterottovi usilují o to, aby ve svém partnerovi potkávali Ježíše. Meli vypráví: „Jednou jsem se zeptala Ježíše: – Miluješ mě? Vtom vstoupí Otto a obejmě mě. Jak významné znamení! Tak vidím, že Ježíš se mnou jedná skrze Otta. Skrze všechno lidské chci slyšet Ježíše. Každopádně se snažím uslyšet, co mi Ježíš říká skrze Otta.“ „Jaká je to pak odpovědnost být manželkou!“ říká a Otto se smíchem odpovídá: „Už si netroufám skoro nic říct.“

Pro Meli a Otta je také důležitá společná modlitba, a to i s dětmi. Na této cestě si malí vytvořili velmi záhy svůj vztah k Pánu. Není proto divu, že Tereza již ve třech letech vyslovila přání přistoupit k svatému přijímání. Po rozhovoru kněz usoudil, že Ježíš tak sám volá toto dítě k sobě.

Ptám se, jak řeší manželské problémy, když už jsou spolu celých sedm let. „Preventivně se snažíme jeden večer týdně rezervovat pro sebe. A když jsou problémy? Každý je sám za sebe přednese Pánu a pak se modlíme společně, nasloucháme si, reagujeme teprve potom.“ „Když spolu mluvíme v klidu a méně z emocí, je rozhovor hlubší,“ shodují se oba.

Mám ještě jednu otázku: Pomáhá Ottovi jeho víra při těžké nemoci? „Snažím se žít ji jako kříž v následování Krista. Z víry mi dává spíše sílu, než aby mě oslabovala, když v tom mohu vidět výkupný charakter. Špatné dny se pokouším přijímat s určitou odevzdaností.“ Dále se pokouší obětovat vše za druhé. I za pacienty, které chápe jako Bohem poslané.

Pozoruhodné je, jak Lutterottovi přišli ke svému novému domovu v Maria Enzerdorf. Nejdříve se modlili nověnu k svatému Josefovi, který je pro ně vzorem v práci i jako otec rodiny. Našli velice vhodný dům, který byl k pronájmu v Maria Enzerdorfu. Nejdříve se chtěli ohlednout po nějaké faře. Ale když poznali faráře P. Tomáše, věděli, že i v této věci narazili na to nejlepší. Mnoho dalších znamení potvrdilo jejich volbu. Farnost je mariánská a chrám je zasvěcen Matce Boží Uzdravení nemocných.

Ještě před mým odchodem mi vyprávějí o křtu Jana Marie Emanuela. Narodil se 24. prosince a byl pokřtěn 2. února na svátek Představení Pána v chrámě. Byl to velký svátek, kněz a 40 dětí bylo u toho. Pan farář kázal s novokřtěncem v náručí.

Odcházím od nich s myšlenkou: „Tak harmonický manželský pár, který postavil Ježíše do středu svého životního plánování a dává ve všem přednost dětem, ten by mohl vyvolat i u jiných mladých párů chuť nastoupit tuto cestu.“

Z Vision 2000 - 2/2007
přeložil -lš-

Ježíš a Mohamed

Marc A. Gabriel již jako dvanáctiletý ovládal arabský Korán zpaměti. Nese akademický titul bakalář, mistr a doktor světoznámé a uznávané islámské univerzity Al Azhar v Káhiře v oboru „islámské dějiny a kultura“ a byl jedním z nejmladších vedoucích vyučujících. Kromě toho měl praktické zkušenosti jako imám jedné káhirské mešity. Když se pak stal křesťanem, získal titul magistra v oboru „světová náboženství“ a doktorát v oboru „křesťanská pedagogika“ na floridské univerzitě v Orlandu, USA.

Marc A. Gabriel vydal knihu *Ježíš a Mohamed*. Pro autora je naprosto nesporné, že „Ježíš a Mohamed jsou dvě nejvlivnější osobnosti, jaké kdy žily“. Dodsvědčuje: „S oběma těmito postavami jsem se již setkal. I když mám křesťanské jméno, narodil jsem se s muslimským jménem a byl jsem v obou těchto světech doma.“ Proto vznikla tato kniha: „Mým cílem je nabídnout vám přístup k originálním pramenům, abyste tyto muže mohli osobně potkat. ... Přitom nehraje žádnou roli, kolik teroristů se nazývá muslimy, a nemá žádný význam, kolik nacistů nebo křesťáků si říká křesťan.“

A tato kniha toto všechno obsahuje. Staví na osobním pozadí autora, staví vedle sebe životopisy Ježíše a Mohameda a jejich odkaz ve slovech i skutcích a představuje je prostě a věcně, uvádí mnoho systematických souvislostí a množství věcných informací k islámským i biblickým pramenům a vrcholí svědectvím o osobním rozhodnutí autora stát se křesťanem.

Četl jsem tuto knihu s planoucím srdcem při jedné dlouhé cestě vlakem. Plně souhlasím s tím, jak Dr. Gabriel představuje

Ježíše, jeho život a učení. Odpovídá to tomu, co jsem sám zažil a co mi předal učitelský úřad mé Církve. Důvěřuji proto autorovi, že mluví věrohodně i o Mohamedovi a jeho učení. Tím více jsem při četbě této knihy zahabben, jak je mi živá přítomnost Ježíše Krista v Církvi samozřejmá, a přitom se přistihuji při politováníhodném sklonu k porvchnosti.

Marc A. Gabriel v závěru své knihy říká: „Někteří mi budou namítat, že se pokouším postavit muslimy do špatného světla. To rozhodně nemám v úmyslu. Víím, že mnoho muslimů jsou přátelští lidé, kteří chtějí žít v míru s celým světem. Sám jsem vyšel z muslimské kultury a stále ještě si vážím muslimů. Někteří mi budou vyčítat, že si dovoluji zpochybňovat postavu Mohameda. To je postoj konzervativního muslimského společenství, ve kterém jsem vyrůstal. Doufám, že se jim podaří překročit tento postoj a zabývat se také takovými informacemi.“

Někteří budou skeptičtí a budou se ptát, zda nezamlčují informace nebo nepředstavují zkreslený obraz. Těmto lidem doporučuji, aby si sami prověřili originální prameny.

Někteří křesťané změní svůj názor, podle kterého křesťanství a islám uctívá stejného Boha. Doufám, že rozšíří i u jiných křesťanů, co se naučí. Modlím se, aby křesťané byli mnohem více motivováni předávat muslimům evangelium.

Někteří lidé se budou cítit přitahováni k Ježíši a jeho poselství. To je to nejlepší možné působení, jaké může mít četba této knihy. Modlím se, aby v jeho lásce našli pokoj.“

Odtud i moje doporučení: „Vezmi a čti, vyplatí se to!“

Z Vision 2000 přeložil -lš-

ORIGENES - dokončení ze str. 2

Tímto výrazem chceme naznačit tři nejdůležitější způsoby (ty nejdou v časovém sledu, spíše se často překrývají), jakými se Origenes věnoval studiu Písma. Především četl Bibli se záměrem co nejlépe si prověřit text a nabídnout jeho nejspolehlivější edici. To je na příklad první krok: poznat realisticky, co je napsáno, a poznat, co chtěl tento spis záměrně a především říct. Za tím účelem provedl velké studium a redigoval edici Bible se šesti paralelními sloupci odleva doprava s textem hebrejským v hebrejském písmu (měl také kontakty s rabíny, aby správně pochopil originální hebrejský text Bible), pak text hebrejský převedený do řeckého písma a pak čtyři různé překlady v řečtině, které mu dovolovaly srovnávat různé možnosti překladu.

Odtud název „Hexapla“ („šest sloupců“), který tato gigantická synopse dostala. Toto je první bod: poznat přesně, co je napsáno, text jako takový. Na druhém místě Origenes Bibli systematicky četl se svými slavnými komentáři. Ty reprodukuje věrně vysvětlení, která učitel nabízel během vyučování jak v Alexandrii, tak v Caesareji. Origenes postupoval takřka verš po verši v podrobné, široké a do hloubky jdoucí formě, s poznámkami charakteru filologického a naukového. Pracuje s velkou důkladností, aby dobře poznal, co chtěli svatí autoři říct.

Origenes kazatel

Nakonec, také ještě před svým kněžským svěcením, se Origenes velmi věnoval kázání o Bibli a přizpůsoboval se nejrůznější skladbě publika. V každém případě je vidět, že také v homiliích, zcela oddaný systematickému výkladu zkoumané perikopy, krok za krokem probíral jednotlivé verše. I v homiliích využívá Origenes každé příležitosti, aby připomněl různé dimenze smys-

lu Písma svatého, které pomáhají nebo vyjadřují cestu růstu víry: je zde smysl „literární“, ale ten skrývá hloubky, které se neprojevují v prvním okamžiku; druhá dimenze je smysl „morální“: co máme dělat, když žijeme slovo; a konečně smysl „duchovní“, což je jednota Písma, které celým svým vývojem mluví o Kristu. Je to Duch Svatý, který nám dává chápat christologický obsah, a tak jednotu Písma v jeho různosti. Bylo by zajímavé to ukázat. Pokoušel jsem se ve své knize Ježíš Nazaretský poněkud ukázat situaci těchto mnohoznačných dimenzí Slova v Písmu svatém, které musí být respektovány především v historickém smyslu. Ale tento smysl nás přivádí ke Kristu ve světle Ducha Svatého a ukazuje nám cestu, jak žít. Náznak vidíme např. v deváté homilii o knize Numeri, kde Origenes přirovnává Písmo k ořechům: „Je zde doktrína Zákona a Proroků ve škole Ježíše Krista,“ říká homileta.

„Litera je hořká, je jako skořápka; na druhém místě dojdeš ke slupce, což je mravní nauka; na třetím místě najdeš smysl tajemství, kterým se žije duše svatých v přítomném i budoucím životě“ (Hom. Num. 9.7).

Písmo vždy „nové“

Především touto cestou dosahuje Origenes toho, že účinně podporuje „křesťanskou četbu“ Starého zákona a odráží brilantním způsobem provokace oněch heretiků – především gnostiků a marcionitů –, kteří dva Zákony stavěli proti sobě až k odmitání Starého. V tomto smyslu ve stejné homilii o knize Numeri Alexandrijský říká: „Já nenazývám Zákon »starý zákon«, jestliže ho chápau v Duchu. Zákon se stává »starým zákonem« jen pro ty, kteří ho chtějí chápat tělesně,“ tzn. setrvat u litery textu. Ale „pro nás, kteří ho chápeme a aplikujeme v Duchu a ve smyslu evangelia, je Zákon vždy nový a dva Zákony jsou pro nás jeden nový Zákon, nikoliv na základě časového data, ale novostí smyslu... Naopak, pro hříšníka a pro ty,

kteří nerespektují smlouvu lásky, i evangelia zastarávají“ (Hom. Num. 9.4).

Zvu vás – a končím tím –, abyste přijali do svého srdce nauku tohoto velkého učitele ve víře. Připomíná nám s intimním vyzněním, že četbou Písma v modlitbě a v náležitém životním úsilí se Církev vždy obnovuje a mládne. Boží slovo, které nikdy nestárne ani se nevyčerpává, je privilegovaným prostředkem pro tento účel. Je to totiž Boží slovo, které působením Ducha Svatého nás vede vždy nově k celé pravdě (srov. Benedikt XVI. K účastníkům Mezinárodního kongresu k 40. výročí dogmatické konstituce „Dei Verbum“, in: Insegnamenti sv. I, 2005 s. 552–553). A prosíme Pána, aby nám dal myslitele, teology, exegety, kteří nacházejí tuto mnohorozměrnost, tuto trvalou aktualitu Písma svatého, jeho novost pro dnešek. Prosíme, aby nám Pán pomáhal číst Písmo svaté jako modlitbu a živil nás reálně pravým chlebem života, svého Slova.

Bollettino Vaticano 25. 4. 2007
Mezitimulky redakce Světla

Papežská misijní díla
Vás srdečně zvou na:

2. MISIJNÍ DEN DĚTÍ

5. CELOSTÁTNÍ MISIJNÍ POUŤ

které se uskuteční v rámci 25. FOLKLÓRNÍHO FESTIVALU DĚTSKÉ STRÁŽNICE

- 2. června 2007 ve STRÁŽNICI

PROGRAM:

PÁTEK	1.6.2007
15.30 - 16.00	SLAVNOSTNÍ PRŮVOD MĚSTEM
16.00 - 17.30	ZAHÁJENÍ FESTIVALU - náměstí
19.30 - 22.30	ZÁBAVNÝ VEČER - park
SOBOTA	2.6.2007
9.00 - 14.00	KDO SI HRAJE NEZLOBÍ - hry pro děti - skanzen
	PUTOVÁNÍ SVĚTADÍLY - pestří misijní program pro děti - skanzen
10.30 - 11.30	MUZIKANTI HREJTE - skanzen - amfiteátr
14.00 - 15.30	FOLKLÓRNÍ PORAD - podium na hlavním náměstí
16.00 - 16.30	UKONČENÍ folklórního festivalu - skanzen

Během programu bude možnost prohlédnout si zajímavou misijní výstavu, seznámit se s pestrou nabídkou misijních materiálů a činností Papežských misijních děl u nás i v zahraničí.

Ubytování je třeba předem domluvit.

Z dalšího misijního programu:

SOBOTA	2.6.2007
13.00 - 15.00	MISIJNÍ BESEDA - budova ZUŠ
	VÝSTAVA - budova ZUŠ a kostel sv. Martina
15.15 - 16.00	MISIJNÍ RŮŽENEC - kostel Nanebevzetí Panny Marie
16.00 - 16.20	ADORACE - kostel Nanebevzetí Panny Marie
16.30 - 17.45	SLAVNOSTNÍ MŠE SVATÁ - kostel Nanebevzetí Panny Marie
18.00 - 19.30	BENEFIČNÍ KONCERT JIŘÍHO PAVLÍCI A HRADISŤANŮ - před kostelem Nanebevzetí Panny Marie

Tešíme se na Vás!

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA
543 51 Špindlerův Mlýn 33
tel.: 499 433 058, 604 838 882
číslo účtu: 7254044/2700
info@misjnidila.cz, www.misjnidila.cz

Pater Matouš je staříčký misionář, kterého pozvali do skupiny mladých věřících, aby jim vyprávěl o své misijní činnosti. Posluchači chtěli slyšet zážitek, který na něho nejvíce zapůsobil.

* * *

Jistě byste chtěli slyšet o čínských bandách, o mučednických a pronásledovacích, ale když se mě ptáte na to, co mě nejvíce dojalo, budu vám vyprávět o úžasu služky Ming. Bylo to před více než třiceti lety. Tehdy jsem měl ještě tmavé vlasy, jasnou pleť a svoje vlastní zuby, když jsem kázal. A jak jsem kázal! S horlivostí jsem odjel do země vycházejícího slunce a moji spolubratři mě varovali, abych se nedal příliš vyčerpat. Ale já jsem na to nedbal a pracoval jsem na kazatelně, ve zповědnicí, u nemocných. Byl jsem ustavičně na cestě. Všechno šlo krásně, misie rostla před očima, dokud neudeřil velký hlad, který přišel po suchu a neúrodě, a obratem ruky tisíce duší odpadlo a vrátilo se k pohanským bonzům, kteří jim namlouvali, že vši bídou jsou vinni cizí kněží, kteří rozhněvali staré bohy, protože je chtěli vyhnat. Bezradně jsem stál před záhadami lidské duše. Jak mocní byli ti pozemští, když šlo o to, udržet čistou víru i v nebezpečí. Marně jsem se vyčerpával ve své práci, naše misie se zmenšovala, až nám zbyla jen hrstka věrných duší, které stály při nás. Tehdy jsem se stal tichým, tak tichým, jak jsem byl předtím horlivý. Se svěřenou hlavou jsem chodil sem a tam, zatímco moji spolubratři byli vyrovnaní, ti už znali sami sebe i východní národ. Jednoho dne, když jsem šel smutný do svého pokojíku, abych se pomodlil breviář, protože při nejlepší vůli jsem nebyl schopen nějaké práce, Bůh mi prokázal tu čest, že na moje dveře zaklepal něco jako nasmělý dětský prst. Rychle jsem vstal a šel otevřít. Stálo tu přede mnou ženské stvoření, podle mého odhadu krátce po věku mládí. Po množství pozdravných

Úžas služby Ming

ceremonií se mi konečně podařilo uvést mladou ženu dovnitř, kde mi chtěla přednést svou záležitost. „Služka Ming by chtěla slyšet o tvých bozích, cizí knězi,“ řekla dívka, „protože služka Ming slyšela, že bohové cizinců nepohrdají ženami, které k nim přicházejí. Ale služka Ming není z žádného dobrého domu, ona je nalezenec, před 27 lety ji pohodili, protože byla dívka. Jedna lakomá žena ji vychovala, aby získala lacinou služku. To je můj život. A proto se služka Ming ptá cizího kněze, zda bozi lidí s kulatýma očima strpí i služku Ming.“

Po této opatrné a zdvořilé řeči se opět hluboce poklonila. Opatrně jsem se jí nejdříve zeptal, zda také dává nám cizím kněžím za vinu neštěstí, které potkalo její zemi, nebo zda by jako jediná měla v této době odvahu účastnit se náboženské výuky. „Ó ne,“ řekla služka horlivě, „protože bohové Východu služku Ming nechránili, když byla malá a když byla podle vůle rodičů pohozena. Nedbali na její osud, když ji její páni bili a když po ní šlapali, protože byla nalezenec a její život neměl žádnou cenu. Bohové našeho národa neochránili

služku Ming před tím, když nyní při hladu byla vystrčena ze dveří a je bez domova. Služka Ming by chtěla vědět, zda cizí bohové dbají o ženy, zda jsou dobří, aby se k nim mohla obrátit, i když je nouze a hlad.“

Tu jsem se zhluboka nadechl a začal jsem ztracené duši vykládat, že nemáme žádné bohy, nýbrž jen jednoho Otce, který je v nebi a který na počátku stvořil muže i ženu a který i ženu miluje a ctí, tak jako je milován a cten muž. Už jen toto byla pro tuto ubohou bytost tak nesmírná zvěst, že naslouchala bez dechu a doslova mi četla slova ze rtů. Pak jsem udělal další krok a vyprávěl jsem jí, jak Bůh povolal jednu chudou dívku, aby se stala matkou jeho Syna, a jak byla Maria povýšena na Královnu celého lidského rodu a v ní byly korunovány všechny ženy a že Maria bude navěky nazývána Matkou. Když jsem dospěl tak daleko, služka zbledla na své žluté kůži, zvedla ruce jako v sebeobraně: „Cizí knězi, prosím tě, nepodváděj služku Ming. Dívka u nás nic neznamena, můžeme ji nechat žít, ale lépe je dívku pohodit, aby nezvětšovala počet žen. Řekni své služce, že

je to pohádka, která se u cizích národů vypráví dětem, když pláčou, aby se zase uklidnily.“ Služce Ming se zdá nemožné uvěřit, že Bůh udělal ženě něco tak velkého. Tu jsem stiskl pevněji svůj kříž, modlil jsem se z celého srdce a vysvětlil jsem v klidu služce zázrak všech zázraků a pravdu všech pravd, jak se Bůh stal člověkem z Marie Panny. Tu se stalo něco neobyčejného, co mě nejvíce dojalo ze všeho, co jsem kdy zažil. Služka Ming padla na kolena a podle čínského obyčeje vykonala tu nejhlubší formu adorace. Dotýkala se svým čelem země. Setrvala tak dlouho. „Ó, neznámý Bože, služka Ming ti poprvé děkuje za to, že je!“ Neodvážil jsem se ani pohnout. Konečně se dívka napřímila. Její tvář polévaly slzy. Chtěl jsem něco říct, ale opět zvedla ruku. „Cizí knězi,“ prosila mě stříbrným hlasem, „dopřej své služce čas a klid. Protože máte-li více takových pravd, služka Ming by z toho zemřela, protože jsou příliš silné pro srdce vyhoštěné služby.“ A prokázala mi opět úctyhodný ceremoniál loučení a vycouvala ke dveřím.

Když jsem se vrátil do chrámů a domů Evropy, dívám se vždy, s jakou nedbalostí a lhostejností lidé poklekají při *Et incarnatus est* ve svatém Krédu. A pokaždé, když je vidím, jak automaticky a bezmyšlenkovitě poklekají, leží vždy přede mnou služka Ming, která na kolenou děkuje Bohu, že v hodině svého vtělení všechny přitáhl na své srdce.

* * *

Pater Matouš se odmlčel a pak pokračoval: „Nemohu tento příběh vyprávět bez toho, aniž bych nakonec poprosil posluchače, aby poklekl.“ Pomalu se sklonil k zemi a mladí lidé jej váhavě následovali, aby si „vyprosili u Boha jiskru onoho nesmírného úžasu služby Ming“. A pomodlili se všichni společně vyznání víry, které spojuje před Boží tváří Východ i Západ.

Podle Obdivuhodná setkání, C. M. Lakotta, nakl. Mediatrix Z-sks- 14/2007 přeložil -lš-

SMRT ČÍNSKÉHO ARCIBISKUPA

V Číně zemřel kontroverzní arcibiskup a předseda vlastenecké církve Michel Fu Tieshan. Biskupem byl jmenován v roce 1979 bez souhlasu Vatikánu. Patřil k zaujatým kritikům Svatého stolce a provedl větší počet biskupských svěcení bez potřebného souhlasu papeže. Jedna katolička komentovala jeho smrt slovy: „Zemřel tak, jak žil, jako vlastnictví komunistické strany.“ Čínská vláda má nyní starosti, koho povolal na jeho místo.

Úžas a úcta

Co je to úžas, to nám neobyčejným způsobem přibližuje příběh opovrhované čínské služky, který se tak nesmazatelně vryl do paměti starého misionáře. Neboť co jiného srazilo služku Ming na kolena než nesmírný úžas, který vyústil v nejhlubší úctu a klanění. Úžas z náhlého poznání, že to, co se jí zdálo být jen neuvěřitelnou pohádkou, je skutečností. Služka Ming realisticky na základě své kruté osobní celoživotní zkušenosti dokázala ve své prosté duši správně vytušit, jak nesmírná je propast mezi Bohem a člověkem, a proto ji doslova ohromil úžasný a nezasloužený Boží dar: Bůh věnuje člověku takovou pozornost, že se sám stává člověkem. Ona nechtěla protestovat proti své ubohosti, ona jen chovala naději, že snad přece jen existuje božstvo, které shlíží i na poníženost služebnice. Skutečná existence takového božstva a jeho dobrotu jí dojala tak nesmírně, až se bála, že to její srdce neunese. Její prostrace není už projevem otrockého ponížení, ale vděčného dojetí. Padla na kolena a tváří na zem, protože ještě nikdy v životě se necítila tak povznesena. O služce Ming neplatí rčení, že matkou úžasu je nevědomost. Neměli bychom jí závidět její nezkalený duchovní zrak, kterým tato nepokřtěná duše vidí až tam, kam ani my často nejsme schopni dohlédnout?

„Nebudete-li jako maličci, jistě nevejdete do Božího království,“ řekl nám Pán. Děti jsou nám vzorem nevinnosti, prostoty a důvěry, proto je jim vlastní také úžas a úcta. Oním Božím nebeským královstvím není jen samotné nebe, ale i jeho předstíh zde na zemi. Neboť úžas nad Božími zázkaly spojený s pokornou úctou je nejlepší průpravou pro věčné klanění v nebi. Čím se v nebi „baví“ nebeské Zástupy, Panstva a Mocnosti? Padají na svou tvář, klanějí se a žasnou nad moudrostí, slávou a mocí našeho Boha.

Náboj naší zbožnosti a úcty k Bohu se živí z vědomí onoho potenciálu, onoho „vysokého napětí“, jaké panuje mezi dvěma protilehlými póly, mezi Boží nekonečností a naší nicotou. Čím více se v našem vědomí zamlžuje a ztrácí vědomí onoho Nekonečného, čím více si připouštíme politováníhodnou inflaci a znehodnocení toho, co je nejvyšší a nejsvětější, a čím více na druhé straně bují a nadýmá se naše nicota, tím více si tyto póly k sobě přibližujeme a tím více klesá onen potenciál, ono „vysoké napětí“ potřebné pro opravdovou úctu a zbožnost. Výsledkem je sebevědomá povrchnost, lhostejnost, vlažnost, a to je to, co Pán vůbec nesnáší, protože je to mnohem horší než hříchy. Naše zbožnost roste z úžasu víry nad Boží velebností a nad skutečností, jak se přes tento nekonečný a nepřekonatelný rozdíl Bůh k nám laskavě a milosrdně snižuje. Jestliže nás to nenaplnuje úžasem, kdykoliv se blížíme k Bohu, pak je to příznak vážné choroby naší víry, pokory a zbožnosti a vyžaduje to rychlou a poctivou diagnózu. Připustíme-li, aby nám styk s Bohem zevšedněl, tak jako si mohou zevšednět manželé nebo přátelé, pak jsme na nejlepší cestě, abychom souhlasili i s rozchodem.

Kdo z nás by se mohl chlubit tím, že může denně rozmlouvat s hlavou církve nebo hlavou státu? Vždyť většina z nás má sotva kdy možnost promluvit se starostou.

Jestliže to dobrotivý Bůh zřídil tak, že s ním můžeme rozmlouvat nejen denně, ale kdykoliv chceme, není to důvod, abychom si těchto rozhovorů cenili méně než setkání s papežem. Naopak, je v našem zájmu dbát ustavičně a všemožně o to, aby nám tato setkání nikdy nezevšedněla, aby nás vědomí „Kdo jsi Ty, a kdo jsem já!“ stále znovu uchvacovalo a naplňovalo úctou, tedy oním „potenciálem vysoké-

ho napětí“, ze kterého se napájí náš duchovní život.

Nanebevstoupení našeho Pána jakožto ukončení jeho tělesného pobytu mezi námi v nás vyvolává mimoděk vzpomínku na onen požehnaný okamžik lidských dějin, kdy přijal naše lidské tělo. Právě vtělení Božího Syna by mělo být tématem našeho každodenního rozjímání a trvalým zdrojem, který živí náš úžas a naši úctu. Tříkrát denně nás k tomu dokonce vybízí hlas zvonu, když volá k modlitbě „Anděl Páně“. Když si připomínáme, jak „Slovo se stalo tělem – člověkem a přebývalo mezi námi“, stačíme si opravdu uvědomit, koho tato věta staví vedle sebe? „Slovo“ je nekonečný, všemohoucí a nejvyšší svatý Bůh, a ten sestupuje k nám, hříšným a nicotným tvorům, podobný nám ve všem kromě hříchu. Při tomto vědomí bychom měli podobně jako naši předkové cítit zcela spontánně potřebu sklonit koleno, a tak na jedné straně přiznat svou nicotu a na druhé straně poklonit se Bohu, který se ponížil, aby s námi přebýval. Máme-li představu o bídě, do které sestoupil, pak zdaleka nemáme představu o tom, co musel opustit, aby žil mezi námi. Kdykoliv se setkáváme s omezeností svého lidského těla a svého člověčenství vůbec, měli bychom rychle obrátit mysl k Bohu a ptát se ho: – Synu Boží, jak jsi to dokázal, vyjít z Otcova lůna, opustit své pro nás nepředstavitelné nekonečno a vstoupit do naší narušené omezenosti? V ničem, co existuje a co známe, nenajdeme něco obdobného. Bůh musel použít všechnu svou všemohoucnost, aby se stal nejen omezeným v čase a prostoru, ale nakonec zcela bezmocným.

Čím více se člověk sám vypíná a vyvyšuje, tím více ztrácí úctu sám k sobě. Nikdy si člověk tak na sobě nezakládal jako v dnešní době, a přitom nikdy nechoval tak málo úcty k lidskému životu a k druhým lidem jako dnes. Pyšný člověk, který postavil sám sebe na nejvyšší místo a má před očima jen sám sebe, proto nemá

úctu nejen k druhým, ale nemá úctu ani k řádu, autoritě a dokonce ani sám k sobě. Jak naléhavá je poslední výzva Božího Syna – hlásat a připomínat všem národům: Klaněte se Bohu, který se tak ponížil, že přebývá mezi vámi!

Opravdová liturgie se zrodila z úžasu nad božskými tajemstvími. Z duší opojených úžasem vytryskly nádherné modlitby, hymny, zpěvy a skladby, z úžasu vyrostly katedrály a vznešené oltáře, takže pohled na ně pozvedá lidské srdce a mysl až k nebi. Z toho všeho promlouvá Boží velebnost, aby na tomto uchvacujícím pozadí tím více vynikala malost bílé Hostie, do jejíž prosté způsoby se Bůh osobně skryl se vsí svojí slávou a nekonečností, aby se stal naším pokrmem. Všechna starost, jak lid zapojit do svatého liturgického dění, by měla myslet především na jedno: jak probouzet jeho úžas a živit jeho úctu k tak vznešeným a posvátným tajemstvím.

Jan Pavel II. má mnoho ctitelů, ale o některých by mohl říct to, co řekl Hospodin o svém národě: „Lid tento mě ctí toliko ústy, ale jejich srdce je daleko ode mne.“ Tento vpravdě veliký papež před Nejsvětější Svátostí nejen klečel, ale ležel tváří k zemi, a to nikoliv ojedinele, ale celé noci. Tento papež velice těžce nesl současný hluboký pokles úcty k Eucharistii. Se zanedbáváním vnějších projevů úcty se postupně vytrácí i vnitřní úcta k tomu, co je nejsvětější. S blížící se smrtí cítil potřebu podniknout něco k její obnově. Jeho poslední encyklika je velkou výzvou k obnově onoho úžasu a úcty před nepochopitelnou a nevýstižnou Boží pokorou a láskou. Zanechal nám závazná slova: „I když se Pán přibližuje věřícím na dosah ruky, Církev nikdy nepodlehla pokušení banalizovat tuto důvěrnou známost se svým Ženicem a nezapomínala, že je také jejím Pánem, že jeho hostina je poznamenaná krví prolitou na Golgotě.“ Platí to opravdu všude?

-š-

Drazí mladí přátelé, i když jste časově vzdáleni, myslím na vás a cítím, že jste mi nablízku svou chutí žít a být šťastní. Podporuji svou modlitbou vaše nejkrásnější tužby a jsem vám po boku při vašich obtížích.

Vy jste můj život, a proto tato moje slova jsou slova toho, který vás něžně miluje v Ježíši Kristu.

Chtěl bych mít všechnu sládkou a pevnou lásku mé matky Markéty, abych promluvil k vašemu srdci jako ke svým synům a předal vám onen velký zápal pro život, který mi ona předávala od dětství. V jejím mateřském srdci tlouklo srdce Boha, který miluje život, a já jsem se naučil poznávat ho v zářivých jitrech i v západech slunce stejně jako v chudákovi, který klepal na dveře našeho domu. Maminka nacházela vždy správná slova, podstatná gesta, aby probudila v prostotě lásku, která objímala život. Lásku, která přikryla a uzdravila také hlubokou otevřenou ranu po smrti mého otce.

Se stejně něžnými a pevnými slovy se i já obracím na vás, drazí mladí přátelé. Život je nejdrahocennější dar, milujte ho a služte mu, celému životu a životu všech.

Bůh vášnivě miluje život a snáší, aby se s lidským životem kupčilo. Lidské bytosti nejsou zboží. Byly doby, a bohužel nekončily, kdy se lidské bytosti prodávaly a kupovaly. Dělo se tak na ulicích ve Valdoccu, jak se to dnes děje na všech náměstích a ulicích vašich měst.

Nezapomenu na to, co jsem viděl ve věznicích a temných uličkách, na hroznou skutečnost všech dnů. Změnil jsem svůj život: rozhodl jsem se obětovat ho pro osvobození mladých ze všech vězení, těch materiálních i těch vězení osamocení, smutku, nevědomosti, zločinnosti, zmaru, zoufalství.

Moje doba byla smutná, ale i vy žijete uprostřed dramatických událostí, ve kterých ještě

Pozvedněte svůj pohled vzhůru

Poselství hlavního představeného salesiánů mládeži

Drazí přátelé, jako nástupce vizionáře obdarovaného mnoha sny i já mám sen a chci vám ho vyprávět se stejnou prostotou a důvěrou, s jakou náš otec Don Bosco se svěřoval svým chlapcům ve Valdoccu. Měl jsem sen, že on sám vám osobně píše toto poselství, asi jako nový dopis z Říma. Já jsem mu půjčil jen svou ruku (a svůj počítač). Nuže, zde je poselství Dona Boska. Čtěte ho se stejnou prostotou a stejnou láskou jako jeho chlapci. Srdečný pozdrav i ode mne.

Don Pascual Chávez Villanueva

stále vládne pohrdání lidským životem, teroristické násilí, zneužívání a zabíjení dětí a žen. Tváří v tvář této skutečnosti nemůžete zůstat lhostejní, především ne jako mladí lidé. Z vás se má zrodit nová energie, hnutí, které hlásá Boží vášně pro lidský život.

Chci vám ukázat, mladí přátelé, cestu, jak odpovědět na toto poselství, abyste žili život plný, šťastný a plodný. Tajemství je v přátelství s Ježíšem Kristem. V něm se ukázalo milosrdenství a něžnost Boha, který miluje život. On vstoupil živě do lidského osudu, jediného a obdivuhodného. Vydal svůj život, aby zachránil a dal život všem utiskovaným, poznal radost, přátelství, ale také bolest, pronásledování a smrt. Ale tím, že dal svůj život z lásky a vstal z mrtvých, dal provždy vznik plnému životu.

Jeho zmrtvýchvstání je jako výbuch sopky, který ukazuje, že v nitru vesmíru hoří Boží oheň, že již působí nové životní síly proměněného světa.

Abyste pochopili a žili toto tajemství, které stojí v srdci va-

šeho života, musíte pozvednout svůj zrak.

Co vidíš, Jeremiáši? ptá se Hospodin proroka. *Vidím mandloňový prut* (Jer 1,11-12). Mandloň je strom, který kvete jako první a ohlašuje jaro. Bdělý stav dovoluje prorokovi vidět v rozkvetlé větvi neviditelné. Jen pozorné a bdělé oko dokáže vnímat tento záraz, záraz života, který se rodí po období zimy. Abyste pochopili své srdce, hluboké tajemství života, musíte být bdělí, s pozorným zrakem a osvěcení vírou.

Pozvedněte zrak od každodenního rozptýlení, které vás svádí k prázdným myšlenkám, začněte žít tu nejhlubší, nejnitimnější stránku svého života, svěťte se modlitbě a ona vám odhalí hloubku Božího srdce a vašeho lidského srdce. Z hluboké studnice vaší duše dojdete k novému smyslu věcí, k vidění širšího dění, k bratrství, které se rodí v srdci Zmrtvýchvstalého Krista, tak jak se zjevuje v Církvi. Ona je „svátost“ Božího milosrdenství v tomto světě. Je to přístupný Bo-

ží dům, teplý a otevřený k přijetí, dům, kde Bůh naslouchá lidskému utrpení, zvláště utrpení mladých a chudých.

Vaše společnost, alespoň ta západní, je bohatší, ale musí se vypořádat s novou chudobou. A Církev se nemůže postavit na jiné místo než do blízkosti Ježíšova kříže, pramenu Zmrtvýchvstání. Její místo je u malých, u lidí vyhoštěných a zraněných, u těch, kteří byli vytlačeni z triumfální karavany pokroku. Kristus přichází, je ještě jednou křížován mimo město, na periferii dějin. „Samaritánská“ Církev tam musí být: chudí jsou její „svatá země“. A tato svatá země je úrodnou půdou pro vaše mladistvé úsilí.

Církev musí zřejmým způsobem zviditelnit krásu Boží lásky, která chce dnes žít uprostřed nás. A vy, drahá mládeži, musíte budovat tuto Církev tak, jak to Kristus chce, jako tvář milosrdenství živého Boha.

Toto je cesta, které jsem chtěl naučit moje drahé z Valdocca a ke které zvu i vás, abyste ji vybudovali ve svém mladém prostředí. Valdocco nebyl anonymní prostor jako ulice, byl to opravdový pohostinný dům, ale dům velice lidský, bohatý na hodnoty a rodinné teplo. Moje matka Markéta tam vložila všechnu svou mateřskou péči a něhu. Já jsem vložil otcovskou lásku. Jako pravý otec rodiny jsem dal svým synům dům, oděv, chléb, práci, výuku a zábavu. Spojil jsem s velkou vášní toto poslání, které jsem si vyžádal od Pána, abych se setkal s mnoha mladými a abych se zbavil všeho, co nebylo v jejich zájmu.

Don Pascual Chávez Villanueva

Oratoř se stala místem života a shromažďování mladých, kteří zde nacházeli místo přijetí a podporu svých očekávání a iniciativy, svých slov a priorit.

Chlapci kráčeli v pravém dozrávání jako lidé a křesťané, nadšení pro život podle ducha svobody evangelia. Životné osobnosti, které dozrály ve Valdoccu, jsou toho důkazem: od Dominika Savia a Michala Magone až k pionýrům misijní činnosti – Caglierovi, Lasagnovi, Costamagnovi, Fanagnovi a tolika dalším postavám velkého významu.

Vychovával jsem své mladé ke svobodě a tvořivosti. Chtěl jsem, aby měli jasno v motivech svých rozhodnutí; dával jsem důraz na rozum, v lekcích katechismu a slůvku na dobrou noc jsem vysvětloval, jak a proč je třeba věřit. Chtěl jsem mít chlapce, kteří se dokážou energicky rozhodovat bez lidských ohledů. Vysvětloval jsem jim, aby se ujali iniciativy ve všech oblastech. Nedržel jsem je v klauzuře ze strachu před světem. Otevírali jsme se odvážně farnostem, potřebám města, Církve, světa. Bylo to prostředí neuvěřitelně překypující životem a nadšením. Byli si vědomi, že mohou změnit svět, a znamením toho byla již láska, která je spojovala.

Sním o tom, že každé moje dílo bude jako moje první oratoř, a myslím na vás, abyste z tohoto snu udělali velkou skutečnost: abychom viděli mládež, která se setkává s Kristem a nachází smysl a radost života, od-

pověď na svá očekávání a ideály, svou roli v Církvi a ve světě. Mým snem je vidět vás, mladí třetího tisíciletí, jako zálohu přítomnosti, která rozvíjí své talenty a svou energii pro dobro a vkládá ji do služeb druhým tak, aby se omladila společnost a Cíkev. Mým snem je vidět vás jako misionáře vašich přátel, kteří zviditelňují v událostech všech dnů Kristovu tvář, ve které se každý může poznat.

Tento sen se uskutečňuje v poslání mém a celé salesiánské rodiny – být vždy zřetelnými a příkladnými promotory kultury života proti všemu tomu, co jí hrozí a co ji podceňuje, přinášet Boží lásku, být otci a učiteli ducha, inteligentními vůdci schopnými provázet vás při hledání krásných a účinných projektů na ochranu života.

Při tomto poslání můžete vždy počítat s mateřskou pomocí Pomocnice, Matky těžkých dob, která byla pro mě Matkou a učitelkou a která slíbila, že přijme pod svou zvláštní ochranu všechny, kteří vstoupí do salesiánského domu. Odevzdejte se jí s celou důvěrou také vy a uvidíte, jak rozkvetou zázraky ve vašem životě.

Draží mladí přátelé, kéž cítíte vždy, že jsem vám nablízku: jen jedno je moje přání, abych vás viděl šťastné nyní i povždy, jak kráčíte po cestě evangelijních blahoslavenství, abyste mohli mít všichni společně účast na velkém svátku života v nebi.

Váš Don Bosco

Miloš Bok hostem olomouckého semináře

Ve dnech 15. – 16. 3. 2007 navštívil Miloš Bok olomoucký arcibiskupský seminář. Pozvání přijal od P. Marcela Javory, který v Olomouci vyučuje liturgický zpěv a který Miloše Boka pozval, aby zde uskutečnil přednášku o chrámové hudbě. M. Bokovi se zde dostalo velmi srdečného přijetí nejen od rektora, vicerektora, spirituálů a dalších vyučujících, ale i od samotných více než osmdesáti bohoslovců. Samotná večerní přednáška s ukázkami Bokových kompozic se těšila veliké pozornosti a zájmu studentů i pedagogů, kteří ji často přerušovali nadšeným potleskem. V první části přednášky Bok rozvinul myšlenku, zda může samotná litera dostačovat k posouzení toho, co je vhodné a co nikoli k provozování v chrámu. Na různých příkladech z nedávné doby poukázal na to, jak je samotná litera k tomuto nedostačující. Bok zdůraznil, že hudba sama je záležitostí výsostně duchovní a přesně odráží stav duše komponisty a jeho poměru k Bohu a k Církvi. Je tedy nutné se učit rozlišovat a naslouchat Duchu Svatému a též sledovat plody tohoto úsilí. V této souvislosti Bok poukázal na mnohá znesvěcování chrámů a na sekularizaci, která se děje v současné době v myšlení samotné Církve. To vše v důsledku pohodlnosti a absence rozlišování toho, co má a co nemá katolickou identitu. Bok též zdůraznil, že podmínkou k správnému směřování Církve v hudebních otázkách je nutnost vycházet ze stávající reality Církve a jejích hudebníků, varhaníků či souborů, a nestavět vzdušné zámky. Nemělo by se též zapomenout, že hlavním posláním Církve je spása duší, a v tomto kontextu chápat i veškerou činnost s tím spojenou. V hudební části se Bok zaměřil na rozdíly v různých variantách svých děl a vysvětloval,

jakým příležitostí se pak více hodí. Jednalo se o verze orchestrální, klavírní a varhanní. V další části přednášky kladli bohoslovci skladatelé otázky, většinou směřující k doplnění a upřesnění hlavních témat přednášky. Na závěr studenti uspořádali Bokovi dlouhé skandované ovace. Nebývalému zájmu se též těšily nahrávky Bokových chrámových děl a dokument Credo fis moll. Druhý den ráno pak Miloš Bok doprovodil v semináři varhanní hrou mši svatou, kterou celebrowal otec biskup Mons. Pavel Posád. V průběhu olomoucké návštěvy se ještě setkal s otcem biskupem Mons. Josefem Hrdličkou a Mons. Josefem Olejníkem. Setkání proběhla ve velmi přátelském a srdečném duchu a provázela je živá a podnětná diskuze o duchovní hudbě.

* * *

V lednu tohoto roku zaslal Miloš Bok Svatému otci Benediktu XVI. svoji novou CD a DVD nahrávku Credo fis moll, včetně partitury této skladby s osobním věnováním. Zásilka byla doplněna osobním dopisem. V těchto dnech přišla M. Bokovi ze státního sekretariátu ve Vatikánu prostřednictvím assessora Msgr. Gabriela CACCIA tato odpověď: „S radostí Vám potvrzuji přijetí Vašeho vzácného psaní ze dne 30. ledna tohoto roku, se kterým jste Svatému otci zároveň poslal CD s nahrávkou Vašich nových děl. Při této příležitosti jste popsal Vaše nelehké osobní zkušenosti hudebníka ve Vaší vlasti. Z vyššího pověření Vám děkuji za tento pozorný dar a přátelské řádky, které vyjadřují Vaši souznalost s nástupcem Sv. Petra a ve kterých zároveň vyslovujete starost a obavy o působení Církve. Papež Benedikt XVI. Vás zahrnuje do svých modliteb a ze srdce Vám uděluje Apoštolské požehnání.“

TERORISMUS S „LIDSKOU TVÁŘÍ“

Sekretář Kongregace pro nauku víry arcibiskup Amato označil potraty, eutanazii a potratové pilulky za jednu z forem současného terorismu. Tento „terorismus s lidskou tvářící“ šíří média, která manipulují s lidmi pomocí pojmů, za kterými se skrývá krutá realita tragických faktů. Usmrcení nenarozeného dítěte se říká „přerušeni těhotenství“ a vraždě nemocných a starých osob „důstojná smrt“, eutanazie.

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.35 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Ne 13. 5.: 8.02, 18.02 Malý biblický příběh (23) 8.05 Highlight (14) 8.35 Na koberečku (21) 8.50 Lužná - Mikroregion Hornolidečsko 9.00 Proměny zahrady 9.15 Léta letí k andělům - P. Ladislav Heryán, SDB 9.45 Setkání s hostem s Ing. Vítem Janků 10.30 Noční univerzita 11.45 Kouzelná tužka 11.53, 20.00 Z pokladů duše - P. Paweł Grodek 11.55 Zahrady 12.10, 17.15 2000 let křesťanství (3/13) 13.00 Proglas 15.00 Mše svatá s Benediktem XVI. v Brazílii (L) 18.10 Ježíšovo království (1) 18.40 Lázně Karlova Studánka 19.35 Spojené arabské emiráty 20.05 Octava dies 20.35 Hlubinami vesmíru (4) 21.35 Společně pro Evropu 00.05 Mezi nebem a zemí (16).

Po 14. 5.: 8.05, 18.05 Restaurování - koexistence umění a vědy 8.30, 21.40 Na koberečku (22) 8.45 Proměny zahrady (2) 9.00 Noční univerzita - Jemu na vás záleží 10.00, 18.55, 24.23 Eze, Sousse, Palác Dolmabahce 10.30, 23.55 Octava dies 11.00, 21.00 Setkání s hostem s Ing. Vítem Janků 11.40 Videoklip 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše - O duši 12.00 Setkání s hostem s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem 12.45 Přání - speciál 16.05 Po stopách apoštola Pavla (1/7) 17.35 La Salleta 18.45 Lužná - Mikroregion Hornolidečsko 19.15 2000 let křesťanství (3/13) 20.05 Mezi nebem a zemí (17) 20.45 Čtème z křesťanských periodik 21.55 Noční univerzita 22.55 Vox 006.

Út 15. 5.: 8.05 Highlight (14) 8.35 Mezi nebem a zemí (17) 9.15 Videoklip 9.20 Ammán 9.45 Kinematograf múz - Národopis 10.45 Atlas Charity - Krnov 10.50 Poltón klub (25) 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše - O kráse 12.00 Vox 006 16.00 Repríza setkání papeže Benedikta XVI. s mládeží na stadionu Pacaembo v Sao Paolu 18.05 Bateria (3) 18.45 Proměny zahrady (2) 19.00 Přírodní zázraky Evropy 20.05 Bez hábitu - Paulání 21.05 Přání - speciál 21.20 Tandem kvíz (3) 21.50 Kinematograf múz - Národopis 22.50 Octava dies 23.20 2000 let křesťanství (3/13) 24.00 Lumen (2).

St 16. 5.: 8.05 Reykjavík 8.35, 8.45 Videoklip 8.40 Atlas Charity - Krnov 8.50 Dětská televize 9.20 Hlubinami vesmíru (4) 10.25, 23.05 Generální audience papeže Benedikta XVI. 11.45, 18.35 Klaunský pohádkový kuffík 11.55, 19.55 Z pokladů duše - Myšlenky Matky Terezy 12.00 La Salleta 16.00 Setkání s hostem s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem 17.00 Noční univerzita 18.02 Štúdio AHA (4) 18.45 Národní kámen 19.10 Setkání s hostem s Ing. Vítem Janků 20.00 Zprávy TV LUX 20.10 Poltón klub (25) 21.05 2000 let křesťanství (4/13) 21.50 Atlas Charity - Havířov 21.55 Seninka - Mikroregion Hornolidečsko 22.05 Noční univerzita - Jemu na vás záleží 24.25 Mezi nebem a zemí (17).

Čt 17. 5.: 8.05 Národní kámen 8.30 Dětská televize 9.00 Noční univerzita 10.00 Poltón

klub (25) 10.55 Seninka - Mikroregion Hornolidečsko 11.10 Zprávy TV LUX 11.15, 22.30 Eze, Sousse, Palác Dolmabahce 11.45, 18.35 Kouzelná tužka 11.55, 20.00 Z pokladů duše - O kráse 12.00, 16.05, 19.00 Přírodní zázraky Evropy 17.05, 21.15 Restaurování - koexistence umění a vědy 17.30, 23.30 La Salleta 18.05 Tandem kvíz (4) 18.45 Proměny zahrady (2) 20.05 Lumen 2000 (17) 20.35 Pozvání na skleničku s Jiřím Vaníčkem, sběratelem rádií 21.45 2000 let křesťanství (4/13) 23.00 Kinematograf múz - Národopis 24.30 Setkání s hostem s Mons. Františkem Václavem Lobkowiczem.

Pá 18. 5.: 8.05, 17.25, 22.45 2000 let křesťanství (4/13) 8.50 Lumen 2000 (17) 9.20, 21.35 Bez hábitu - Paulání 10.20, 21.05 Ammán 10.50 Na koberečku (22) 11.05 Přání - speciál 11.20 Restaurování - koexistence umění a vědy 11.50, 18.35 Kouzelná tužka 11.58, 20.00 Z pokladů duše - Myšlenky Matky Terezy 12.00 Ježíšovo království (1) 12.30 Tandem kvíz (4) 16.00 Opakování Generální audience Benedikta XVI. 17.25 2000 let křesťanství (4/13) 18.05 Národní kámen 18.45 Zprávy TV LUX 19.00 Bateria (3) 20.05 Mater - záznam koncertu Ivy Bittové 21.05 Ammán 22.35 Highlight (14) 23.05 Noční univerzita 24.00 Po stopách apoštola Pavla (1/7) 24.30 Na koberečku (22) 24.45 Proměny zahrady (2).

So 19. 5.: 8.02, 11.55, 20.00 Malý biblický příběh (24) 8.05 Highlight (14) 08.45 Ježíšovo království (1) 9.15, 19.00 Lijiang 9.45 Čtème z křesťanských periodik 9.55 Bateria (3) 10.25 Tandem kvíz (4) 10.55 Zprávy TV LUX 11.05 Mezi nebem a zemí (17) 11.45, 18.35 Klaunský pohádkový kuffík 12.00 Kinematograf múz - Národopis 16.05 Křížovatky Jana Sokola 16.35, 23.50 Po stopách apoštola Pavla (1/7) 17.05 Noční univerzita - Jemu na vás záleží 18.05 Highlight (15) 18.45 Velký starý příběh 19.30 Křížovatky s Rút Kolínskou 20.05 Mekong 21.05 Videoklip 21.10 Na koberečku (22) 21.25 Národní kámen 21.55 Poltón klub (25) 22.50 Večerná univerzita 24.20 Tandem kvíz (4).

Ne 20. 5.: 8.02, 18.03 Malý biblický příběh (25) 8.05 Highlight (15) 8.35 Na koberečku (22) 8.50 Seninka - Mikroregion Hornolidečsko 9.00 Nezděné město 9.15, 16.05 Národní kámen 9.45 Pozvání na skleničku s Jiřím Vaníčkem, sběratelem rádií 10.30 Mše svatá (L) 11.45 Kouzelná tužka 11.53, 20.00 Z pokladů duše - O duši 11.55 Modlitba Regina Coeli Benedikta XVI. (L) 12.15 2000 let křesťanství (4/13) 16.35 Hlubinami vesmíru (4) 17.35 Reykjavík 18.10 Ježíšovo království (2) 18.40 Bateria (4) 19.10, 21.45 Mezi nebem a zemí (17) 19.50 Zprávy TV LUX 20.05 Octava dies 20.35 Mater - záznam koncertu Ivy Bittové 21.35 Čtème z křesťanských periodik 22.25 Bez hábitu - Paulání 23.30 La Salleta 24.00 Poltón klub (25).

Poselství Královny míru

Drahé děti!

I dnes vás opět zvu k obrácení. Otevřete svá srdce. Toto je čas milosti, dokud jsem s vámi. Využijte ho. Řekněte: „To je čas pro moji duši.“ Já jsem s vámi a miluji vás nezměrnou láskou.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 4. 2007

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

zapotřebí ani slunečního, ani měsíčního světla, protože ho ozaruje Boží velebnost. Jeho světlem je Beránek.

Evangelium - Jan 14,23-29

Ježíš řekl svým učedníkům: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat; a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachováva moje slova. A přece slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. To jsem k vám mluvil, dokud ještě zůstávám u vás. Ale Přímluvce, Duch Svátý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl já. Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí. Slyšeli jste, že jsem vám řekl: ‚Odcházím‘ a ‚zase k vám přijdu‘. Kdybyste mě milovali, radovali byste se, že jdu k Otci, neboť Otec je větší než já. Řekl jsem vám to už teď, dříve než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane.“

Azylový dům pro matky s dětmi v tísni ve Valašském Meziříčí prosí o **darování funkční motorové sekačky na trávu**. Tel. 777 672 900. Děkujeme!

Veronika Kondrátová, asistentka ředitelky Charity Valašské Meziříčí

Charita Svaté rodiny Luhačovice - PRAVIDELNÝ MĚSÍČNÍ PROGRAM KVĚTEN 2007

Pro širokou veřejnost, seniory a jejich přátele z Luhačovic a okolních obcí! Všechny programy jsou ZDARMA!

KDE: v prostorách Domu s pečovatelskou službou STRAHOV, na adrese Holubyho 363, Luhačovice.

KDY: v dopoledních hodinách od 9.30 do 11.30 hod.

16. května - JUDr. Mirko Křivánek - Očistné jarní kúry.

23. května - Mgr. Miron Katuščák s besedou na téma - Osteoporóza.

30. května - Sváteční slovo pana kaplana Mgr. Martina Vévody.

KDE: v prostorách Denního stacionáře Charity Luhačovice, Hradisko 100.

KDY: v dopoledních hodinách od 9.30 do 11.30 hod.

14. května - JUDr. Mirko Křivánek - Očistné jarní kúry.

15. května - Promítání dokumentárního filmu „Vzpomínka na papeže Jana Pavla II.“.

21. května - Mgr. Miron Katuščák s besedou na téma - Osteoporóza

28. května - Ředitelka městské knihovny Táňa Heinzová a Milan Zahradník s besedou na téma - Folklor v hudbě.

Těší se na Vás aktivizační pracovnice Denního stacionáře Zuzana Žajdlíková, mobil 721 749 791, pevná linka 577 132 363. Rádi zodpovíme všechny Vaše případné dotazy!

Vážení čtenáři, omlouváme se za chybu ve Světle č. 16/2007 v článku SVĚTEC ZÁZRAKŮ A LÁSKY - SV. FRANTIŠEK Z PAOLY na str. 10. V kapitole *V ústraní* si prosím doplňte slovo „později“ ve větě (správné znění): **V těchto místech Itálie později hodně silil protestantismus M. Luthera a jeho následovníků, což velice narušilo strukturu církve.** Děkujeme za pochopení.

Redakce

Myslíš si, že v dnešní společnosti chybí správný pohled na lásku a sexualitu? Máš dost síly plavat proti proudu? Věříš tomu, že prožívání lásky podle „Božího návodu“ je správnou cestou?

Pak právě pro Tebe je tu iniciativa

ČISTÁ LÁSKA

Co to je? – Volné sdružení mladých lidí od 15 let, kteří se snaží žít podle zásad formulovaných v 6. a 9. přikázání Desatera. Tedy nic nového pod sluncem, ale ze zkušenosti víme, že ne všichni mladí křesťané mají tyto priority.

O co se snažíme? – Chápat sexualitu jako Boží dar člověku, ne jako konzumní záležitost. ● Snažit se žít v souladu s 6. a 9. přikázáním Desatera. ● Znat učením Církve o těchto otázkách, pochopit jeho význam a přijmout jej. ● Rozvíjet ctnost čistoty a vydávat radostné svědectví o její hodnotě. ● Nezapomínat žít podle ostatních přikázání Desatera a rozvíjet ostatní složky autentického křesťanského života (modlitba, četba Písma svatého, život ze svátostí, atd.).

Kolik nás je? – Zatím asi 80, ale věříme, že nás bude postupně přibývat.

Jaké je viditelné znamení příslušnosti k iniciativě Čistá láska? – Členové nosí prostý stříbrný prstýnek, který dostávají při veřejném přijetí.

Jaké závazky na sebe členové berou? – Každý den se pomodlit modlitbu Pod ochranu tvou. Žádné povinné scházení se, žádné poplatky.

V čem spočívá výhoda formy iniciativy? – Je možné se za sebe navzájem modlit, povzbuzovat se a utvrzovat na cestě čisté lásky.

Pro koho je Čistá láska vhodná? – Pro každého, komu jsou blízké výše popsané hodnoty, je mu víc než 15 let a je svobodný.

Kde se dá dozvědět víc? – Farní úřad, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí, tel.: 515 296 384, 731 402 742; marek@fatym.com
– mluvčí Čisté lásky: J.Brabcova@seznam.cz; tel.: 774 335 688

DEN PRO CHARITU S ČESKOU SPOŘITELNOU 18. 5. 2007
Od 10.00 hod. do 12.00 hod.: Stánek s propagačním materiálem ČS, Charity Luhačovice a ČČK (u České spořitelny, Dr. Veselého 158, Luhačovice)

Od 10.00 do cca 11.00 hod. a od 13.00 do cca 14.00 hod.:
Pro širokou veřejnost přednáška a praktická ukázka první pomoci, praktická část – základy resuscitace.

Povede **ČESKÝ ČERVENÝ KŘÍŽ** – Zlín, místní skupina Luhačovice (Společenský salonek DK Elektra, Masarykova 950, Luhačovice).
Přednáška je zdarma. Zájemci, hlase se na tel.: 577 132 355, Charita Svaté rodiny Luhačovice nebo u p. Reginy Bittové, tel.: 736 207 527.
Počet zájemců je omezen.

Vážení tříkráloví koledníci, tříkráloví asistenti, dobrovolníci! Srdečně Vás zveme na **výlet do Archeologického skanzenu v Modré a na Velehrad**. Výlet je určen všem, kteří se podíleli na tříkrálovém koledování, pro dobrovolníky i přátele Charity Svaté rodiny Luhačovice.

Archeologický skanzen v Modré – velkomoravské opevněné sídliště středního Pomoraví. Prohlídka skanzenu a návštěva kostelíka sv. Jana Křtitele (replika z 9. stol.), prohlídka hospodářského areálu s domácími hospodářskými zvířaty. Velehrad patří k nejvýznamnějším poutním místům na Moravě.

Kdy: v sobotu 26. 5. 2006, sraz v 9 hodin u budovy Charity Svaté rodiny, Hradisko 100, Luhačovice.

Návrat: v odpoledních hodinách cca 16–17 hod. k budově charity.

S sebou: kapesné na oběd nebo velkou svačinu s sebou, vstupné do skanzenu (děti do 6 let zdarma, od 6 do 15 let 25 Kč, dospělí 50 Kč). Děti, které pojedou bez doprovodu rodičů, budou pod dohledem Věry Gajdůškové a Reginy Bittové, koordinátorky dobrovolníků.

Přihlásit se můžete na tel.: 577 132 355 (charita) a v sakristii kostela Sv. rodiny Luhačovice. Další informace na tel. 736 207 527, e-mail: bittova@quick.cz. **AKCE SE KONÁ ZA PODPORY ZLÍNSKÉHO KRAJE.**

V neděli 13. května v době od 16.30 do 17.30 hodin bude **stanice Vítava** vysílat ve svém pořadu Euphonie **první díl cyklu o Josefu Bohuslavovi Foersterovi**.

Liturgická čtení

Neděle 13. 5. – 6. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 15,1–2.22–29

Ž 67(66),2–3.5.6+8

Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ!* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Zj 21,10–14.22–23

Ev.: Jan 14,23–29

Slovo na den: Učiníme si u něho příbytek.

Pondělí 14. 5. – svátek sv. Matěje

1. čt.: Sk 1,15–17.20–26

Ž 113(112),1–2.3–4.5–6.7–8

Odp.: 8 (*Pán ho posadil vedle knížat svého lidu.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 15,9–17

Slovo na den: Služebník neví, co dělá jeho pán.

Úterý 15. 5. – ferie

1. čt.: Sk 16,22–34

Ž 138(137),1–2a.2bc–3.7c–8

Odp.: 7c (*Zachraňuje mě tvá pravice, Hospodine.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,5–11

Slovo na den: Odcházím k tomu, který mě poslal.

Středa 16. 5. – svátek sv. Jana

Nepomuckého

1. čt.: Řím 8,31b–39

Ž 69(68),5ab.7ac+8.15bc+31

Odp.: 14c (*Vyslyš mě, Bože, ve své veliké*

lásce! Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Mt 10,17–22

Slovo na den: Budou vás vodit před vladaře a krále.

Čtvrtek 17. 5. – slavnost Nanebevstoupení Páně

1. čt.: Sk 1,1–11

Ž 47(46),2–3.6–7.8–9

Odp.: 6 (*Bůh se vznáší za jásotu, Hospodin vystupuje za hlaholu trub.* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Ef 1,17–23

Ev.: Lk 24,46–53

Slovo na den: Zatímco jim žehnal, odloučil se od nich.

Pátek 18. 5. – nez. pam. sv. Jana I.

1. čt.: Sk 18,9–18

Ž 47(46),2–3.4–5.6–7

Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,20–23a

Slovo na den: Váš zármutek se změní v radost.

Sobota 19. 5. – ferie

1. čt.: Sk 18,23–28

Ž 47(46),2–3.8–9.10

Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,23b–28

Slovo na den: Vracím se k Otci.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	13. 5.	14. 5.	15. 5.	16. 5.	17. 5.	18. 5.	19. 5.
Antifona	518	1673	518	1708	632	642	642
Žalm	783	786	783	786	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	1365	518	1367	632	642	642
Antifony	611	1674	950	1368	633	998	1014
Žalmy	921	813	950	813	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	611	1674	618	1368	633	644	649
Antifona k Zach. kantiku	611	1365	618	1369	633	644	649
Prosby	612	1675	619	1711	633	645	650
Záv. modlitba	612	1366	619	1369	634	1372	651
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	634	643	643
Antifony	519	519	519	519	635	643	643
Žalmy	926	940	955	971	635	1004	1019
Krátké čtení	612	1676	619	1713	637	646	651
Záv. modlitba	612	1366	619	1369	634	645	651
Nešpory:							
Hymnus	517	517	1366	1362	628	641	641
Antifony	609	613	1678	960	629	638	1009
Žalmy	916	930	1678	960	629	638	1009
Kr. čtení a zpěv	609	613	1680	620	630	639	647
Ant. ke kant. P. M.	610	614	1367	620	631	640	647
Prosby	610	614	1681	621	631	640	648
Záv. modlitba	612	612	1366	619	634	634	1372
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ROK SE SVATÝMI

Vera Schaubert - Hans Michael Schindler

V knize jsou shromážděny informace o více než 2000 světcích, které doplňuje na 1000 reprodukcí obrazů či fotografií. Pojednání o českých světcích je rozšířeno a v závěru publikace jsou připomenuty některé české osobnosti, jejichž proces svatořečení právě probíhá. Uspořádání svatých je podle průběhu slavení jejich svátků v církevním kalendáři.

Karmelitánské nakladatelství • 3. vydání, dotisk • Křídový papír, váz., přebal, 220 x 285 mm, 702 stran, 1350 Kč

SVATÝ PROKOP • Z počátků českého státu a církve

Petr Sommer

Jeden z českých zemských patronů, legendární zakladatel sázavského kláštera, je hlavní postavou knihy předního znalce nejranějších českých dějin, archeologa a medievalisty Petra Sommera. Ve své monografii, jež navazuje na rozsáhlá studia především dějin klášterů v českých zemích, se autor věnuje stavu a vývoji českého státu v době Prokopově v kontextu dějin střední Evropy, podobě a organizaci církve v Čechách, Prokopovu původu a životu podle svědeckých středověkých pramenů, životu a kulturní situaci českých klášterů v jeho době a pochopitelně Sázavě, kde byl sv. Prokop opatem. Petr Sommer se ale zabývá i zrozením nového českého zemského světce, Prokopovým kultem a kanonizací, osudem Prokopových ostatků. Knihu doplňují četné ilustrace, fotografie z významných lokalit i reprodukce středověkých pramenů.

Vyšehrad, spol. s r. o. • Váz., přebal, A5, 340 stran, 298 Kč

ŽIVÝ OBRAZ UKŘIŽOVANÉHO „STIGMATIZOVANÉ Z KONNERSREUTHU“

MUDr. R. W. Hynek

Životní příběh stigmatizované ct. Terezie Neumannové z Konnersreuthu (1898–1962), která 36 let žila bez přijímání jakékoliv potravy kromě Eucharistie. Sám autor této knihy se jel přesvědčit o „podvodu“, ale vrátil se jako přesvědčený katolík... Obrazová příloha.

Michael s.a • Brož., A5, 148 stran, 175 Kč

KATOLÍCI VE STÍNU HÁKOVÉHO KŘÍŽE

PhDr. Radomír Malý

Jedna z mála českých knih, která zachycuje děsivý teror nacistů proti katolické církvi. Je třeba připomenout, že po Židech, levici a slovanských národech byla určena k likvidaci i katolická církev.

Michael s.a • Brož., A5, 124 stran, 145 Kč

DR. VLADIMÍR NEUWIRTH

Život a dílo PhDr. Vladimíra Neuwirtha (1921–1998), spoluzakladatele a duchovního otce Společenství, které vzniklo na základě apoštolského výnosu Pia XII. „Provida mater Ecclesia“ (Prozíravá matka církve) z roku 1947. „Společenství je zbožné sdružení mužů a žen, které spojuje společné úsilí na obnově světa, zvláště naší vlasti“ (Stanovy z roku 1947). PhDr. Neuwirth je autorem mnoha především filozofických textů, z nichž můžeme jmenovat např. Apokalyptický deník, Hledání transcendentály aj.

Vydali členové SPOLEČENSTVÍ • Křídový papír, váz., A5, 82 stran, 99 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.